

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAZOVA

Sis

perlon
60 denye

Radar Reklam - 32

Çorapları
hususiyeti
itibariyle
en iyi en
ekonomik
çoraplardır.

Türkiyede
taklidi
yapılamıyan
60 DENYE
KAZOVA
SİS
çorapları
Liseli
Üniversiteli
ve bütün
Çalışan
Hanımların
emrindedir.

Kazova

Giyimde zerafet yaratır

Mamullerimizi Kazova Mağazalarından
ve Büyük Tuhafiyecilerden İsrarla Alayınız

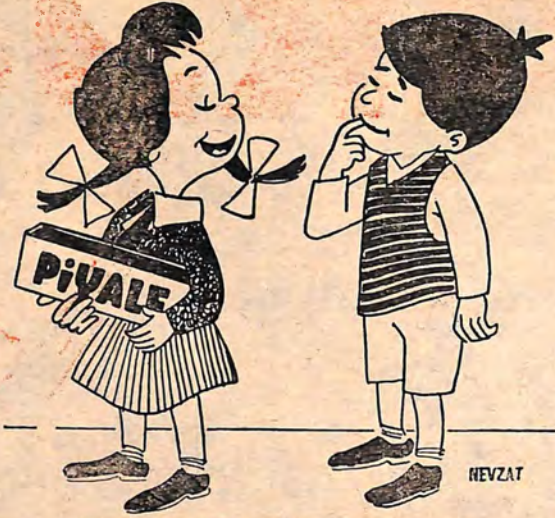
İtancılık - 9695 - 23

KLOROFİLLİ Mental TABLETLERİ

Soğan, sarımsak ve rutün kokuları ile ağız ve vücuttan
intişar eden nahoş kokuları izale eder.
Ağızda eritilen tabletlar lâtif bir rayiha bırakır.

Ak. 24

- DAVETİNE TEŞEKKÜR EDERİM.
BUGÜN BİZDE **PİVALE** PİŞECEK!..

PİVALE

Adı..Ağız Tadı...

Ak. 25

2.

BASILİŞ

En güzel Türkçenin en
güzel romanı :

Bu romanın birinci baskısı yirmi günde
satılıp bitmiştir.

İkinci baskısı çıktı.

En iyi kâğıt en temiz baskı

Fiatı 5 Lira

Umum satış yeri : AKBABA Yayınevi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8 - 10 - İstanbul

Ak. 26

Ak b a b a

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan E-sen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Ay-dınlık, Ergin Ortaç, Güldeç Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tübek, Cafer Zorlu, Bülent Seren, Mehmet Polat, Semih Balcı-oğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadir Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllık 50. Altı aylık 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylık 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santim 20 tl

ra, iç sayfalar 30 liradır.

Clit : 3 - Sayı : 79

31 Ocak 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

GENERAL De Gaulle'in yılbaşı mesajını okudunuz mu?.. Vatandaşın kaderini değiştiren ünlü kumandan bakınız ne diyor:

— Fransızlar!.. Size en büyük müjdem veriyorum: Yüz milyona doğru gidiyoruz!

Doğum hızı gittikçe artan Fransa, bir yandan eski sömürgelerinden gelenlere de sıcak kollarını açmıştır.

De Gaulle, yüz milyonun gücünü daha şimdiden kafasında ve kalbinde toplamış, sulhü dengede tutan Amerikaya, eşitliği bile aşan dik sözlerle sesleniyor ve ortak pazar kapısında İngiltere'yi göğüsliyor!

Yunan Başbakanının sesi bunlardan daha az başarılı sayılmaz. Ortak Pazarın son üyesi:

— Milletimiz, gittikçe artan insan refahiyle de bahtiyar Avrupa ailesine katılmıştır, diye övünüyor.

İsrail'i biliyoruz... Hayır, bilmiyoruz: Orada ilerleme her yıl değil, her gün!

Elimdeki haberlere bakıyorum: İmar ve İskân Bakanlığı, son bir sene içinde dünyada en çok mesken yapan memleket olmuş...

1962 de milli istihlal yüzde 12 artmış. Bir yılda yüzde 6 artan yiyim ve giyim istihlakı nüfusun mutlu bir azınlığına değil, bütün İsrail halkına eşit çoğunlukta yayılmış.

Buzdolabı, çamaşır makinesi, gaz fırınları, teyp satışlarında büyük bir artış olmuş.

Evvelki yıl 411 milyon dolar olan ihracat, geçen yıl 482 milyon dolara varmış.

52 yabancı bilim adamı, İsrail'deki Weizmann Enstitüsünde çalışma-

ÇAĞ FARKI!

lara başlamış. İhtisaslarını genişletmek için gönderilen bu bilginler Amerikadan, Kanada'dan, Avustralya'dan, Hindistan'dan, Japonya'dan ve Avrupa'dan gelmişler.

İsrail'de atomik enerji istasyonları kurulması için etüdlere başlanmış.

Bu bir avuç çölde, çalışanların alın teri, düşünenlerin zekâ ısı, kum tanelerini altın yapmaktadır! Ama ben size hayaliniz ötesinde kalmış bir başka komşumuzdan bahsedecğim: Dost ve kardeş İran'dan...

Basın ataseliğinin 41 sayılı yayınında baş haber şu:

«9 Ocak 1963 günü Şehinşah ilk köylü kooperatifleri kongresini açmıştır.»

Bu kongreye kaç kişi katılmış biliyor musunuz?.. 4800!.. Bunlar, köylü sayısı, dinleyici sayısı değil. Bunlar, köylü kooperatiflerinden gelen delegelerin sayısı!

Şehinşah hazretleri konuşuyor:

— «Sahtik görevimi üzerine aldığım dakikada, memleketin istikrarını, milletin haklarını koruyup onun saadetinden başka bir şey düşünmemeye and içtim.»

«Anayasanın verdiği yetkilere dayanarak hükümet ve Meclise reform tasarılarını öncelikle onaylamaları için tavsiyelerde bulundum.»

«Toprak reformu ve Bakanlarla

devlet memurlarının mal beyanı gibi esaslı ve önemli tasarılar Meclisten geçti. Ama şekil ve mâna değiştirerek...»

«Kötü niyetler ve memleketin saadetini gösterilen ilgisizlik, beni daha kuvvetli hükümetleri iş başına getirmeye zorladı.»

«Yeni hükümet, ilk şart olarak Meclisin feshini ileri sürünce hemen kabul ettim.»

«Bundan sonra, köklü, sosyal reformlara başlandı. Bunlar, benim kadar bütün reformcuların dilekeleridir.»

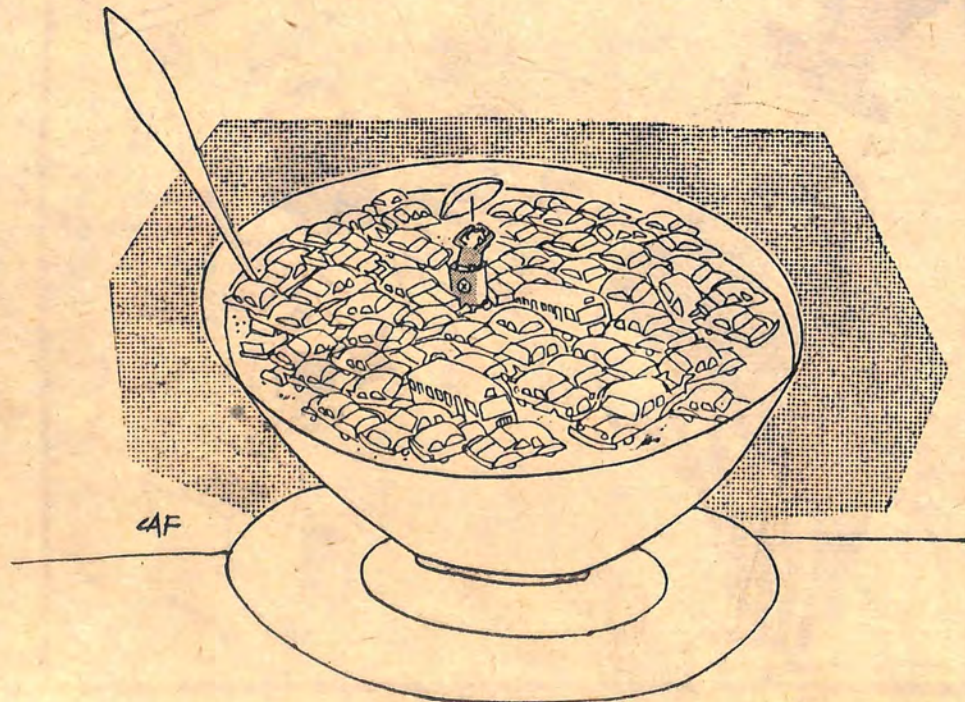
«Şüphesiz, gericiiler ve memleketi başkalarına teslim çalışan kızıklar bu isteklere karşı koyacaklardır. Ama ben de tarafsız ve seyirci kalmıyacağım!»

Bırakınız, saltanatın asırların temelleri üstüne kurmuş İngiltere'yi... Bırakınız, az kalkınmış milletlere yüz milyonlarca yardım edecek duruma gelen Almanya'ya... Bırakınız, dünya dengesini elinde tutan Amerika'yı!.. İşte Yunanistan, işte İsrail ve işte, işte, işte İran!

Kim der ki, toplantılarında çoğunluk sağlayamayan Büyük Millet Meclisi ile, Senatosu ile ve Kayseri'ye kamyonlar dolusu nümayişçiler gönderen Üniversitesiyle bu trahomlular, veremliler, frengilliler, cüzzamlılar Türkiyesi, çabalarını bir çırpıda belirttiğim komşularıyla aynı dünya üstünde ve aynı çağ için dedir?..

Bu soruya cevap verebilecek politikacı tanıyor musunuz?

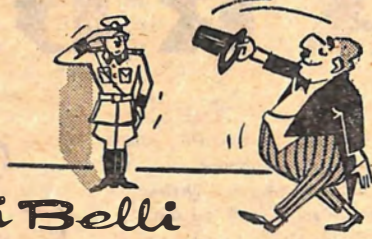
Yusuf Ziya ORTAÇ

Ramazaniyelik : Trafik çorbası !

MABBÜSLÜK ZENAATİ!

Şemsi Belli

PLÂNLAMAYMIŞ, kısmi afmış, koalisyonmuş... kimin umurunda?.. Kar yağıyor efendi, kar!.. Karacaoğlu'nın elif elif diye «İncekten» yağan karı değil bu!.. Servetifünuncuların romantik karı hiç değil!.. Bu kar, bizim dağların karı... Yol yok, iz yok... Günlere, haftalardır komşu köylerle bile irtibat kesik... Bırakın komşu köyleri, komşu evlere bile gitmek için iki metre yaklaşıp karı tahta küreklerle kürmek, yol açmak lâzım! Şehir, takvim haritalarında küçük bir noktadır artık... Ne radyo, ne gazete, ne gaz, ne bez, ne tuz...

Olur mu ama?.. Havadissiz yaşamır mı bu dağlarda?.. Topal Sütlümanın yeni doğuran keçisi, Dızlak Murtazanın yemsizlikten ölen beygiri bu dağların ancak ayaküstü havadisi olabilir... Oysa ki, susamışız habere, susamışız şehir havadislerine...

İşte bu haber susuzluğu içinde tek avuntu kaynağımız Remmo Dayı!.. Bir zamanlar T. B. M. M. çatısı altında hemşehrilerini temsil

eden Remmo Dayı, şimdi de bizim için küçük bir radyo yerine geçiyor. Hep aynı dalgadan neşriyat yapan tatlı, sevinli, canlı bir radyo... O anlatıyor, biz dinliyoruz... Un sandığının altına serilen eski gazetelerdeki havadisler kadar bayat anlatıldıkları... Ama bütün bayatlığına, bütün eskiliğine rağmen, onu zevkle dinliyoruz...

— Yegân afandı!.. diyor Remmo Dayı. Doğrisini sorar isan insan oriya alıştı mı, heç bi yerde irahat edemiyi!.. Düşün bi defa: Tam yigirini sene mabbüslük zenaati yap, soyna da köye gel araziye uğraş. Allâ sanı inandırın babamın evine bila bu gadar alışmamıştım!..

Remni Dayı sözünü bitirmeden, ocağın etrafına kümelenen köylüler onu sual yağmuruna tutuyorlar:

— Bodem şekârini annat!..

— Comriyat balonisini annat Remmo Dayı!..

— Gurultayı annat Allâyi seversen!..

Ve Remmo Dayı, ayağının tekini kalçalarının altında kıvrıdıktan sonra, ağır ağır, tane tane anlatmı-

ya başlıyor:

— Neden oldığını bilemiyim, bâdem şekârına garşı çoğ meylim vor. Mabbüslük zenaatine başladığın zamanlarda da bu meylime dövm eylemiştim.

Bi kesa kâgidi dolisi bâdem şekârı alırdım, girerdim meclise... Yerim salonın arha yanlarındaydı. Yerime şöyle gözalcene yerleşir idim. Soyna şekâr söfasi başlar idi. Bi ben yerdim, bi de yonimdaki arkadaş verirdim. Bi ben, bi o... bi ben, bi o... Derken uyku basardı. Postallarını Meclis hadamnasıyla boyacıya gönderir, tezbihimi çekâ çekâ uyurdım...

Ne zaman ki benim yüisgek varlığıma Meclisin ihtiyacı olırdı, o zaman arkadaşların biri goltığının altından dürterdi bana:

— Gah!.. gah!.. Ray toplanıy!.. Barmağ ilâzım!..

Gözümdaki uyhiyi silmeden barmağımın heppisini galdırır, millî ve votanı vazifami yaptığımdan soy-na yeniden uyurdım...

Bizim zomanimizda böyle govalis-

yon, böyle zanatör mantor yoğıdı!.. Bu çeşit gavğalar da yoğıdı!.. Gasım Külâh daha yeni yeni domina oynamağa, Nihat Arım hantiz zar dutmağa başlamıştı...

Meclisin içi çoğ keyfilydı!.. Ya ray verir arkasından uylırdı!.. Ya da el çırpır, sonra arkadaşlarla hoş beş edardık!.. Nirdi o günner?

— Remmo Dayı!.. Mebusluk hayatından kalan en tatlı hâtıran hangisi?..

Hâtıra mı sorarsınız Remmo Dayıdan... Tümen tümen, yığın yığın... Hangisini anlatacağımı o da şaşırıyor...

— Yegân afandı, diyor. En çok hoşıma gidan şey, ben meclisin gapisından girer ikân pulislerin, cendermelerin bana, selâm verması idi!.. Onlar postallarını birbirine vurarak bana selâm vırdılar mı, içimde çoğ datlı, baldan, bekmezden de datlı bir lezzet duyar idim..

— Ya en çok kızdığın şey?

— En çoğ canımı gızdıran şey da, o guyrulu çeket, o dar pantol var ya, adına ne diyer onun?

— Jeket-atay!..

— Yoohhh, yooohhhh!..

— Frak-smoking!..

— Babağan rahmet!.. Ha o işte!..

O gapgara dar albiseleri geyip portakala girmek, garga gibi simsiyah olmağ bani çoğ sinirlendirir idi!..

— Portakalın ne alâkası var elbise ile Remmo Dayı?

— Ula Yegân afandı, portakal bilmiy misin, hani dovetlerde, bayramlarda herkâslu yerini, sırasını hazırlamağ vor ya?..

— Protokol demek istedin galiba?

— He, işte onu demek istemişim. Bi hurufat da eksik olsun giyayet mi gopar?..

Bi sene Commuriyat Balonisi'na getmişdim. Gözel gozel garılar, keklik gibi kızlar ergişilere sarılıp sarılıp döniyer... Cumpa yapıyer, Rampa yapıyer, her çeşit dons oyniyer..

Öldiysi Allâ rahmet eylasın, sağ isa gulahları çinnasın, çok hovar da bir arkadaşım varıdı. Hosusi dons mektavına getmiş, her biçim oynamağ bellemiş idl..

O gece başını bana çevürdü:

— Remmi Bey, dedi, sen niya otirirsın, gah oynasana!..

— Kimnen oyniyam, dedim, bell-na sarılacak ovrat olsa durur mıyim?

Arkadaşım, o çeşit eklitira toplantıların tacrübellsi.. yolını yordamını eyi bilir...

— Remmi, dedi, canın hangi orvadi çekiyse get onun garşışınd dur. Revirons yap, o hemen ayağa galkar... Sen de sarılıp oynarsın...

— Lo gardaşım, dedim. Revirons dediğin ne biçim şey?.. Eğer ayıp bi şey isa o gadar cömaatin içinde yapıılır mı?.. Tenha yer ilâzım... Hem görem arvadin de göynl var mı?..

— Yoh, dedi, revirons demek şudur: Garının garşışında durup boy-nuni eğecekşin.. Sen başını eğince o da ayağa galkıcak... Seni gucahlayacak. Dans oynl yapacaksınız..

Bir A.P. milletvekili: «Plâncılar solcudur» dedi.

Politikacı --- Oğlum, oruç keyfiyle şaşırmayım: Sağ omuzuma bir demet sarımsak, sol omuzuma bir demet soğan takar mısın?..

Bir depem attı!.. Sen ossan depen atmaz mı Yeğân efendi?.. Ben gosgoca Rus düvellne boyun eğmişim. Acem düvellne, Arap düvellne eğmemişem bu boynımı!.. Gıdıp yarıl çulbağ bi galtığın öğünde boyun eğermiyim heç?.. Erkâklığın, ağallığın, aşiret reizliğinin şerafetli galır mı?

Uzun sözün gıssası o glce herkese bir arvada sarılıp oynamağ gısmet oldı, bize de onları seyir etmek!..

Remmo Dayı, eski günlerin tatlı hâtıraları ile âdeta heyecanlanmıştı Belini köşe mînderine daha çok dayadı... Odanın içinde hayranlıktan ağzları bir karış açık kendisini dinleyen kövülilere çalımla gururla baktı... Ve sonra ben sormadan hâfızasının tozu raflarından indirildiği eski günlerin albümünü yeriden yaprak yaprak çevirmeye başladı:

— Vâf işi acar dirler, siz de bani şükârlandırınız!.. O günlerin lezzetli başa heç bi seve voh.. Gurultav olırdı, hanımize birer İngiliz gıması veriler idı... Bir satır gartvızitli yollasağ bi yere bi dediğimiz iki olmaz idı!.. Hükûmat gıplısında mabbüslüğün şanı şöhratlı daha baska çeşitli o zamanlar... Şimdi nırda o debdebe?.. Herkâs gendi kolgesinden gorhiy!..

(Cebinden çıkardığı küçük bir çakıyı göstererek):

— Ahan su pıcağı görüv mısız?.. Bu pıcağ gurultav vâdigâridir.. Gulahları cınnasın, kimdi namını bile unuttum, bir büyük adam var idı.. Partli divanına seçim vakti gendisi ne ray verem dıva ahan bu pıcağı vâdikâr vermişidi..

Mabbüslük zenaati çoğ datlı bi şey dedim ya... Gaymağın üstüne bekmez töklp yisen, dut gurusunu ceviz işlynen döğ p ağzına atsan yine o tadı, o lezzetli bulamazsın.. Emme zorluğu da var.. Golay zenaat dağılı.. O zenaata alışana gader bizim iflâhumuz kesildi..

Daha yeni mabbüs olduğım sene idi... Arkadışler birbirlerine bi şeyler deyip duriyeler:

— Botça tosarısı gommişyona gelmiş!..

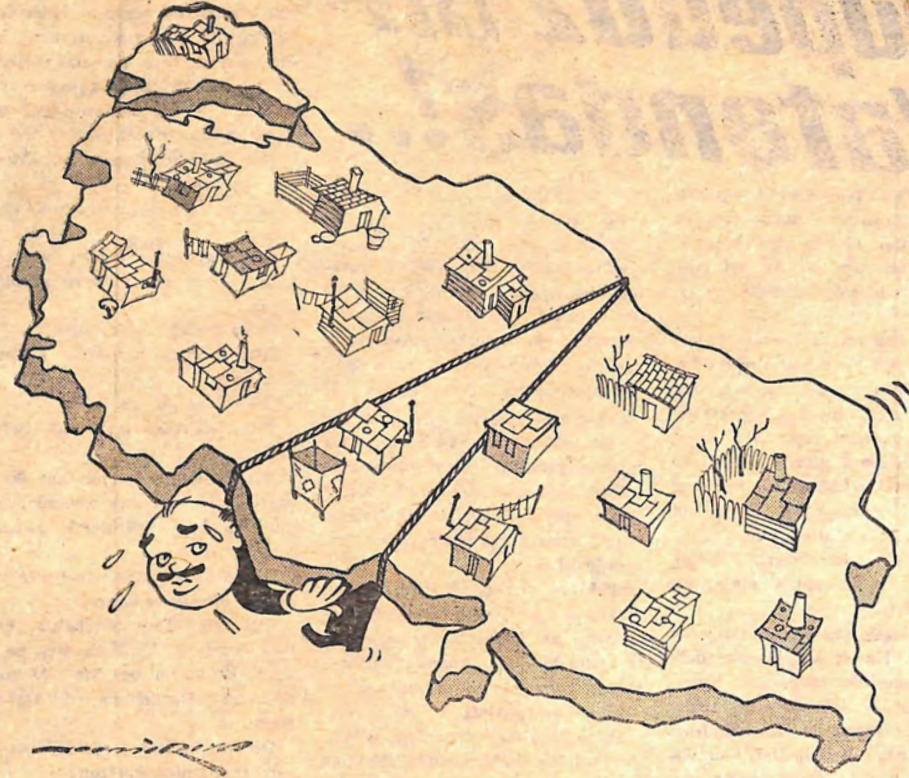
Serde acamıllık var helbet... Ben de sandım ki bir ecnebiye padişahi gelmiş mencilis gommişyonuna... Soy-nadan annadım ki, meğer para gannunnamesiymiş gommişyona gelen...

Plânlamaymış, kısmı afmış, koalisyonmuş... kimin umurunda?.. Kar yağıyor efendi, kar!.. Bu kar, yalnız bizim dağların başına değil, bu kar memleketin başına yağıyor!.. Bu kar, Remmo Dayının hâtıralarının üstüne yağıyor!.. Bu kar, bey-nim'izin, kafamızın, ciğerlerimizin içine yağıyor!..

Ocakta ırlı meşe kütükleri... Çeviremlizde avurtları küçük, yorgun ve şaşkın insanlar... Hahı yastığın önünde Remmi Dayı...

Ve... kar yağıyor tüm gerçeklerin üstüne!.. Şemsi BELLİ

Fahrettin Kerim: «Bütün Türkiye bizim Bakanlığın sırtında...» dedi.

YAZISIZ

MARY MARY!

Kent oyuncularından ansızın ökl kişilik bir dâvet aldım. Sağ-tım doğrusu.. Hani dellşmen bal-dız: «Düğ n değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?» diye şaşmış ya, benimkisi de öyle bir hayret!

Severim Kenter'leri.. Sevmem

dersem, onlara bir şey olmaz, bana ayıp!..

Mary Mary hafif bir komedi. Ashmı okumadım, ama Asude Zeybekoğlu onu türkçeye çevirirken, muhakkak hiçbir şey kaybettirmemiş... Belki de yeni güzellikler eklemiş.

Her sanatçı, bir yükselişten sonra... Bir duraklamaya girer.. Bu duraklamamanı ne kadar süreceği pek bilinmez. Hele durak-lamanın bitiş nasıl bir başlan-gıç olacak, o hiç bilinmez!

Müşfik Kenter, adım adım ol-gunluğa erdikten sonra, bir yıl-lık bir duraklama geçirdi ben-ce.. Şimdi, yeniden kımıldandığını görüyoruz bu komedide: Kendini aşan bir kımıldanış bu.. Aman gayret, sahnede de böyle-dir: Durmayalım, düşeriz!

Yıldız Kenter'e gelince... Onu görür görmez hemen tanıdım, hemen... Hiç yabancı değildi bana: Yüzüyle, elleriyle, çizgileriyle, adamsendeci haliyle... Onu, parça parça, ayrı ayrı isimlerle bugünkü gibi görmüştüm ben!

Tiyatroda koltuk komşum Sabri Esat Siyavuşgil'e de söyledim bunu... Kabul etti üstad, o kadar kabul etti ki, iki gün sonra «Yeni Sabah» taki köşe-sinde düşüncemi benimsediğini gördüm!

Yıldız kadını Yıldız, Türk sa-hnesinde adına layık bir varlık-tır. Bize, bugüne dek, her yeni eserde yeni bir insan yarattı. Gün oldu, onu gönülümce alkış-lamak için iki el az geldi bana... Ama bu sefer, Yıldız Kenter, ta-nıdığım, sevdiğim Yıldız Kenter-lerden birbirine eklenmiş bir yamalı tip verdi.. Bereket, piye-

sın sonuna kadar değil, ortasına kadar... Yarıdan öte, tekrar on-dan istediğimiz, ondan bekledi-gimiz kadınla karşılaştık.

Her sanatçının hayatında bir taklît devresi vardır: Sevdığı güçlü insanın baskısı altında ka-lır... Ama, tecrübe yılları geçip

sin olgunlaştıkça, silkindiğini, kend-i kendisini bulduğunu görürüz.

Asıl tehlikeli, asıl kurtulması güç olan nedir, bilir misiniz?.. Şairin, romancının, aktörün ken-di mâzisi... Bir sanatçı kendi kendisini taklide başladı mı?..

Hayır hayır, Yıldız'ımız daha o yaşta değil!

Gülsün Kamu'yu sorarsanız, rolünü çok iyi ezberlemiş. Çıtır çıtır okudu maşallah... Arça sahne hafız kursu degildir ki!..

Or.

Düpedüz Bir Vatandaş!..

SİRKECİ istasyonundan çıktım, bizim yokuşa doğru tırmanıyordum ki biri girdi koluma: «Dün gelmedin de iyi mi ettin sanki...» dedi, «Ne eğlendik, ne eğlendik...»

«Ben... Ben mi?...» diyecek oldum! «Gene maça gittin ha?...» dedi, «Yahu ne anlıyorsun şu maçtan?... Cebinde bir şişe konyak... Soğukta tepin tepin babam, tepin!..»

«Ben mi maça gittiymiş?...»

Kolumdaki arkadaşına bir bakayım dedim... Ne arkadaş!.. Böyle bir adamı ilk defa görüyordum:

«Affedersin kardeşim...» dedim, «Beni birine benzetmiş olmayasın sakın?... Ben...»

«Hadı, bırak şakayı... Şınas!lerde toplandık. Karısı bir lâhana dolması yapmış. Ne dolma ya!.. Kaçır-dın. Sana bir gün önceden söylemişler, söz vermişsin. Ne halitune-ye gelmezsin... Ben dedim, mutlaka maça gittiymiş, Beşiktaşlıdır o... Beşiktaşın maçı oldu mu kar de-ğil, kurşun yağsa kaçırılmaz!.. Ne adamsın bel!..»

«Yahu, ne sözü!.. Ben şu yaşı geldim geleli Mithatpaşa stadının kapısından içeri ayak basmış adam değilim!.. Bir yanlışlık olacak!.. Sonra Şınas! diye tanıdığım da yok İstanbulda!..»

Adam biraz kuşkulandır gibi ol-
muştu. Çıktı kolumdan. Bir adım ileri atarak yüzüme eğildi baktı:

«Murat... Murat değil misin sen?»
«Ne Murat... Ben tam otuz iki yıldır Remziyim!.. Remzi Işık!..»

«Yahu!.. Bu kadar benzemek o-lur!.. Murat diye bir kardeşin... Amcarın oğlu falan?...»

«Bırak akrabayı... Tanıdığım bile yok... Haydi eyvallah!..»

«Han! insan çift olur derler ya.. Çok doğru... Boy, bos... Kalıp kıya-fet... Bakış, duruş... Hele ses... Bu kadar olur!»

Adam, çakılıp kalmıştı yolun orta-sında:

«İnsan çift mi olur, tek mi?... Bu-nu bilmem ama, bu günlerde ben-zeren benzetene... Ben herhalde çift değil, düzüne hesabı yaratılmış ola-cağım.

Geçen akşam paltomun yakasını kaldırmış berbere gidiyordum. Kar-şıdan gelen benim yaşlarımda biri: «Merhaba Şadi bey!» dedi.

Ben Şadi bey olmadığımı biliyo-rum ya... Almamak olmaz tabii, Tanrı selâmi bu:

«Merhaba!» dedim, yürüdüm. Cesaret mi aldı, nedir. Önce bir dikildi, sonra geri dönüp çıktı karşıma:

«Şadi beyciğim!» dedi, «Sizin ha-beriniz vardır. Belediyede tasfiye

var diyorlar...»

Ben kısa kesmek için:

«Yok öyle bir şey!» dedim.

«Nasıl olur!» dedi, «Bütün gaze-teler yazdı, saklamayın benden. E-ğer bize yol görünüyorsa, şimdiden başımızın çaresine bakalım!..»

«Yok canım!» dedim, «Sen bak-ma gazetelere!..»

Sakız gibi yapışmıştı:

«Bir tehlike varsa bizimkilere bir mektup yazayım... Hani adamı döv-müşler de vay arkam, demiş! Bizim de çok şükür Ankarada bir dayımız var. Bu partilerin eşliğini boşuna mı aşındırdık!»

«Peki!..» dedim, «Hemen yaz bir mektup! Eski parti zamanında be-lediyeye ne kadar yanlayan varsa, topunun kökünü kazıyacaktırmış.. Hemen otur, yaz mektubunu!»

Yürüdüm, gittim!

Bursaya yolum düşmüştü. Çekir-gaye otobüs bekliyordum. Biri so-kuldu yanıma, sokulmasıyla iki ko-lumu mengene gibi kısıp kısıp bir oldu:

«Nihayet, düştün mü elime!» dedi. Baktım, Kırkpınar baş pehlivanı kılıklı biri...

«Ne bakıyorsun» dedi, «Taniya-madın mı?»

«Tanıdım dersem yalan söylemiş olurum...» dedim.

«Hele iyi bak! Taniyacaksın!.. Kı-razlı yolunda... Ben yol çavuşu iken, sen de...»

«Herhalde ben de mühendis ola-cağım!..»

«Mühendis kıllım, sen kim!.. Bi-zim amelelerin hesabına bakardın.. Birden toz oluverdin ortadan. Ye-di, sekiz amelenin parasını verirdin bana... Her seferinde kurşunları bu-dardın... Söyle, küsuratçı Ali bey de-ğil misin sen!..»

«Ne küsuratçısı arkadaş?... Yanlı-şın var senin!»

«Hadiii!..» dedi, «Kurtulamazsın elimden!»

Beni kuyruktan çekti çıkardı. İte kaka çınarın altına doğru sürüklü-yordu:

«Otur!» dedi.

İster istemez oturdum. Seslendi kahveciye:

«Yap bize iki çay!»

Cebinden kara kaplı bir defter çıkardı:

«Bak!» dedi, «Aradan tam iki yıl geçti. Hâlâ bu defter cebimde!.. Bu gün bu hesap görülecek, anladın mı!»

Benim ağzımı açmama fırsat ver-medem okuyordu sıradan:

«Ali oğlu Hasan Gülbahar, kırk beş yevmiye... Yedi liradan, ne e-der?... Üçyüz on beş lira... Mehmet oğlu Ali Demirkazık... Yirmi iki yevmiye...»

Deftere öylesine daldırmıştı ki, birden fırladım, kalktım:

«Ahbab!» dedim, «Bizim hanım çekirgede bekliyor beni. Benim ne Kırazlı yolu ile bir ilişğim var, ne de amele ile. Romatizmalarım için geldim!»

«Kime yutturuyorsun be!» dedi, «O zaman da çıkmazdın kaplıcalar-dan... Hesabı Kara Mustafa kaplı-çalarına gelir alırdım, söke söke...»

«Yahu, değilim ben!..»

«Ağzınla söylüyorsun romatizman olduğunu!..»

Rifat Ilgaz

Baktım, kurtuluş yok, iş daha da kötüye varacak:

«Peki!» dedim, «Beni götür kara-kola teslim et!..»

Ne düşündü ise düşündü, birden yapıştı kolumdan:

«Yürü!» dedi, «Bizim Muammere götüreyim seni! Dinsizin hakkından imansız gelir de haydi!»

Girdik karakola... Üzerimde ne kadar kâğıt varsa yaydım komle-rin masasına... Kım olduğumu be-lirtmek zor olmadı ama, Küsurat-çı Ali bey olmadığımı ispat edene kadar bütün küsuratımı budadılar.

Bursa dönüşü düşündüm. Başka-sına benzemek için bir tedbir almalı dedim artık. Önce yüzümün iki yanından sarkan ince bir bıyık bıraktım, bir de çenemin ucunda sakal... Diz kapaklarına gelen çu-val rengi, bir palto... Sağ kulağı-mın üstüne yatmış bir de bere ge-çirdim kafama... Omuzumun düşük-lüğüne uyan fermuarlı bir de çan-ta...

Bir sabah Cagaloğlunda dolmuş-tan inmiştim. Bizim Turhanla bu-run buruna gelinece:

«Merhaba dostum!» dedim, «Na-sılsın?...»

«Söyle bir baktı, yürüdü.

«Turancığım!..» dedim, «Benim, ben... Remzi!..»

Durdu. Tepeden tınağa bir süzdü beni:

«Sen misin be ağabey!» dedi, «Bu ne kılık!»

«Ne var kılığında» dedim.

«Bu bere!..»

«Yağmura, kara karşı!..»

Açılıp açılıp baktı:

«Bu palto!..»

«Canım!..» dedim ceketle gezecek değilim ya!..»

Yükseltti güllüşünü:

«Bu bıyık... Bu sakal!..»

«Bıktım!..» dedim, «Başkalarına benzemekten... Kendime benzemek için başka çare bulamadım... Bu sa-kal bu bıyık... Bu pardesü!.. Bu be-re hep bunun için... Ben ne maç budalası bir adamım, ne belediye-deki tasfiyeyi vaktinden önce haber alabilecek Şadi beyim, ne de Küsu-ratçı Ali bey!.. Anladın mı? Ben kendi halinde yaşayan bir vatan-daşım, o kadar... Yalnız kendine ben-zemek isteyen düpedüz bir vatan-daş!..»

Lâik Türkiye'de Ramazan :

— Aman kimse görmesin!

Akbaba Radyosu

Alo!.. Alo!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 3 Metre kısa dalgadan İstanbul, 4 metre uzun dalgadan Ankara Radyosu!.. Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!..

Bu haftaki yayınıma tatlı ve olumsuz bir rüyâ ile başlıyoruz. Olumsuz dedikse söz gelişi tabii.. Bu toplumda ne olumsuzların olumlu olduğunu bilmiyen kaldı mı?..

Rüyâ bu, olamaz mı?.. Olan rüyalar az mı?.. Zeki Müren parti kurmuş!.. Çay partisi değil, kokteyl partisi, garden parti değil!.. Bezik partisi, poker partisi hiç değil; basbayağı siyasi parti kurmuştu dün gece Zeki Müren!..

Mitingler, nutuklar, demeçler gırla gidiyor!.. Nerede yüksekçe bir nokta görse hemen üstüne çıkıyordu Zeki Müren...

Evlerde insan kalmamış... işyerleri bomboş.. her taraf ana-baba günü... Genç kızlar, kadınlar, delikanlılar, babayiğit erkekler, Zeki'nin sesine, nefesine, varlığına susamış tümen tümen insanlar, soluğu bu yeni partinin saflarında almışlar!..

İpekli, saçaklı, boncuklu pırl pırl elbiseleri içinde Parti Lideri Zeki Müren, en az bir Mezopotamya prensesi kadar çekici!.. Bütün çekiciliği ile çekiyor Zeki Müren... Kadınlara bakıp baygın bir göz süzüşü ile içini çekiyor, erkeklerle bakıp Yorgo Bacanosun refakatinde nutuk çekiyor:

— Merhabaaaaa!.. diyor. Hepinize merhabaaaaa!.. Çok, pek çok özledim sizleri!.. Sevgili dinleyenlerim, derdimle inliyenlerim! diyor... Bitsin artık bu özlem, izin verirsiniz adaylığımı koyacağımı!.. diye haykırıyor hayranlarına.

Hep bir ağızdan:

— Koy!.. diyorlar... Hemen koy!..

— Koydum!.. diyor.

Alkış.. alkış... alkış... Nasırlı parmaklardan oşeli turnaklara kadar alkış.. alkış.. alkış... Ve.. nutuk.. nutuk.. nutuk...

Zeki Müren :

Kalbiniğin içine başka parti girmesin,
Bana alt ilteler aman ha sılınmesin,
Benim bindiğim ata sakın kimse bınmesin,
Bana alt ilteler aman ha sılınmesin,

Ve... Başka aday yokluğundan mı, milyonları bulan oyların çokluğundan mı, her ne hal ise, kazanıyor seçimleri Zeki Müren!..

Rüyânın tam burasında, nasıl olduysa

YAZISIZ

oldu birden Mucip Ataklı çıktı ortaya... Yainında çakı gibi, keskin, çevik birkaç adam.. Zavallı Zekiciğin rengi birden sapsarı oldu!.. Dudaklarının tatlı penbeliği uçtu... Yanaklarının alı soldu... Gözlerinin rimeli eridi...

Parmaklarını dudaklarına götürdü. Dinleyicilerine yolladığı cinsten tebessüm dolu öpücükler yolladı Ataklıya... Dokunaklı ve okunaklı bir sesle şarkısına başladı:

Zeki Müren :

Şaka yapma, kalbim durur!..

Siyasette istemem kur!

Ay ışığı suya vurur,

Şaka yapma, kalbim durur!..

Şa-ka yap-ma!..

Şa-ka yap-maaaa!..

Şaka yapma, kalbim durur!..

Tam bu sırada karanlık bir pencerenin demir pervazlarına tutunmuş muhtarip yüzü bir genç adam - tutuklu gazeteci Kayhan Sağlamer - yanık bir türküyü başladı:

Kayhan Sağlamer :

Hapishane içinde volta vuramıyorum,
Af çıkar Zeki Müren, burda duramıyorum.
Her gecem kâbus dolu, hayra yoramıyorum,
Aç kapıyı gardiyan, burda duramıyorum!

Hapishane çeşmesi yandan akıyor yandan,
Hapislik birşey değil, ayrılık var bir yandan,

Teselli kartı gelmiş Nadir ile Doğan'dan
Hapislik birşey değil, ayrılık var bir yandan.

Büyük bir çoğunlukla seçimi kazanan Zeki Müren'in hayranları ile Mucip Ataklı'nın taraftarları arasında kıyasıya bir siyaset ve feraset mücadelesi başlarken yüksekçe bir taşın üstüne çıkmış Turgut Göle, sesinin bütün hürlüğü ve gürlüğü ile yepyeni bir türküye başlamıştı:

Turgut Göle :

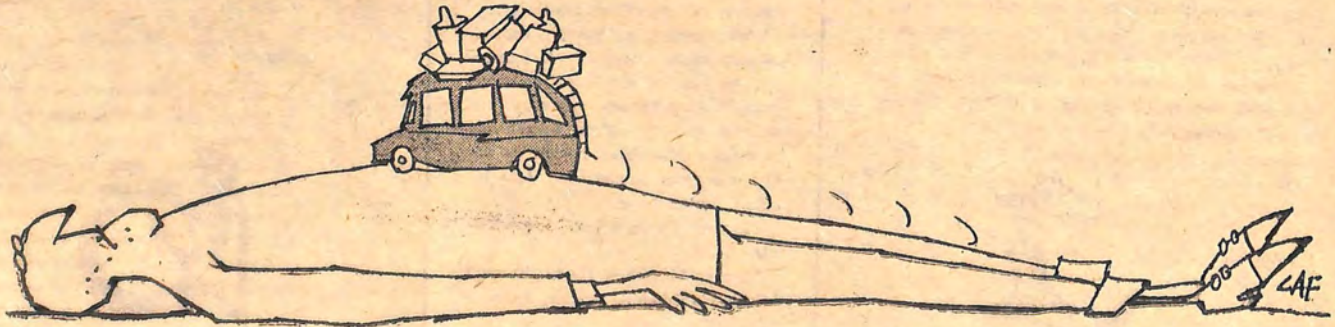
Bugün ben Satırı gördüm,
Kötü kötü baktı geçti..
Ne ben güldüm, ne o güldü,
Kaşlarını yıktı geçti!

Dedim kime duacısn,
Ki şimdilik baş tacısın?
Dedi: Sen bir cuntasın
İğnesini soktu geçti!

Garip kaldı Turgut Göle,
Maya çalmır mı göle?
Hepsi bir insana köle,
Yıldız gibi aktı geçti!

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular!.. Gelecek haftaki programımızı rüyala:dan çok gerçeklerin sesiyle doldurmak üzere bu günkü konserimizi burada kesiyoruz.
Hoşça kalınun!..

Trafik kazalarında ölenlerin sayısı her gün artıyor. (Gazeteler)

Yol!

Haberler

Radyoda Bir Cinayet

Geçenlerde tanınmış bir şairimiz, şiirleri okunmak suretiyle İstanbul Radyosunda katledilmiştir. Polis, radyonun demirbaş şiir okuyucuları olan Baki Süha Ediboğlu, Behçet Kemal Çağlar ve Tarık Gürcan'ı sorguya çekmişse de, hangisinin katil olduğu henüz belli olmamıştır.

Öğrendiğimize göre her üç zanlının da bu konuda sabıkları vardır. Polis tahkikatı derinleştirmektedir.

Necati Cumalı Ayvayı Yedi

Reşat Nuri'nin ünlü romanından sahneye uyguladığı Çalkuşu piyesinin gördüğü büyük alâkaya rağmen bugünlerde sahneden kaldırılmasına fena halde içerliyen Necati Cumalı bir oturusta iki kilo ayva yemiş ve durumu hazmedemediğinden hastaneye kaldırılmıştır.

Kendisini hastanede ziyaret ederek «geçmiş olsun» diyen bir muhabirimize Cumalı: «Hayatımda hiç böyle ayva yememişim» demiştir.

Haldun Taner Çıkmazda

Değerli Hikâyeci Haldun Taner, piyes yazarlığı çıkmazından kurtulamamaktadır. Bu günlerde İstanbul'da temsiline başlanan Huzur Çıkmazı bile Taner'i bu çıkmazdan çıkarmaya kâfi gelmediğinden yazarın yeni çıkmazlara gireceği söylenmektedir.

Haldun Taner'in bu münasebetle söylediği bir beyiti sunuyoruz:

«Ben ne bahardayım ne de yazdayım
Kışın ortasında bir çıkmazdayım.»

İlhan Demirel ileri gidiyor

İstanbul Basın Fotoğrafçıları'nın Şehir Galerisinde açılan fotoğraf sergisi çok ilgi çekmiştir. İstanbul Valisi tarafından açılışı yapılan sergide, İlhan Demirel'in çektiği ünlü Terry Moore fotoğrafı da vardır. Edep yerleri bir çarpı işaretiyle kapatılan fotoğrafı gören muhafazakâr bir hanımefendi, sinirlenmiş ve «İlhan Demirel ileri gidiyor» demiştir. Gerçekten fotoğrafçılıkta ileri gitmekte olan İlhan Demirel'in, bu zarif iltifat karşısında memnun olarak, hanımefendinin de aynı pozda bir fotoğrafını çekmek istediği söylenmektedir.

Kaşar Kemal'in son romanı :

Orta Göbek

Kısa bir süre önce Ne bel armağanına aday olacağı söylenen ünlü romancımız Kaşar Kemal belinin kalınlığı dolayısıyla adaylığını geri aldıktan sonra kendini tamamen romana ve içkiye vermiş bulunmaktadır.

İşte son romanı Orta Göbek bu kırılganlık havası içinde yaratılmış bir mizah şaheseridir. Türkçesi mükemmel, roman tekniği fevkalâde, den de üstün olan Kaşar Kemal, bu romanında köyü şehre getirmekte, şehri ise yerin dibine batırmaktadır.

Roman kahramanlarını aşırı bir samimiyet ve lâübalilik içerisinde benimsediğimiz Kaşar, Orta Göbek'te de aynı numarayı millete bal gibi yutturmaktadır. Validemiz yaşında bir kadının acıklı melodramı, hayattan alınmış aşk sahneleri, köyden şehre yürüyüşün şiiriyeti ve muhtarın namussuzluğu en katı yürekleri bile yumuşatmaktadır. Kaşar Kemal bütün ustalığını ve hergeleliğini koymuş bu romana. 67 yaşındaki kadın kahramanını aşk sahnelerine pek güzel hazırlamış. Köy çeşmesinin başında yaptıkları diyalog, bir kadınla bir erkeğin gerçek hayat dramını çizmektedir. Ya kadının o torunu yaşındaki genç köy delikanlısına, mehtabın yorgun ışıkları altında söylediği sözler? Sonra muhtar namussuzunun ortaya çıkıp ırza tecavüzden hapse girmesi ve pamuk toplayan kızların vücut ölçülerini hakkındaki açıklama, insanda büyük bir roman okuduğu kanısını derhal uyandırmaktadır.

Kaşar Kemal her kuşağın romancısı olduktan başka birçok kemerele de kendini sevdirmiştir. İnsan Orta Göbek'i okurken Çukurova'nın sıcaklığını ve muhtarın soluklarını ensesinde hissederek hemen yakını pencereyi açmaktadır. İşte realizm budur bence...

Okuyun Orta Göbek'i... Seveceksiniz.

Yazımı bitirirken Kaşar Kemal'i bütün ciddiyetle kutlar, hasretle gözlemlerinden öperim.

Seçmeler, saçmalar!

«Bir Atatürkümüz var, bir de Mevlâna'mız.»

Dost

«Bir bakıma da toplum yoktur bence.»
Ümit Yaşar (Varlık)

«Liyeceğim, kurnazlıktan yana çşsisiz amma, yine de etimiz yok.»

M. C. Anday (Yeditepe)

«Sahnedeki kocaman çalgı bile böyleli-ne az bir ilgiden duygulanmış ta büsbütün kararmış, daha da içine kapanmış gibiydi.

Faruk Yener (Varlık)

«Sermaye birikimi yeter derecede olsa, daha uzun yıllar Türkiyede kimse gerçek hakkını arama çabasına düşmez.»

Çetin Altan (Milliyet)

«Halbuki aydınlar için, dünyada emsalsiz fırsatların saklı bulunduğu bu memle-kette geniş imkânlar vardır.»

Aydın Yalçın (Milliyet)

«Beş yüz tane Beyoğlunu yanyana koy-sanız gene de onun bir mahallesinin ışıkla-rına ulaşamazsınız.»

İlhan Selçuk (Cumhuriyet)

«Bu iki resimden profesörün fotoğrafı-nın altına «sığır sergisinde teşhir edilen hay-vanlardan nefis bir nümune» yazısı dizil-miş...»

Burhan Felek (Cumhuriyet)

«Milletçe eleleyiz, Bafra paketlerinde.»
Adnan Veli (Hareket)

«Kıpısızsa yörünge'nin ortasında söz Devinisiz gelişim ne ki
This is the mythology of modern death
Biçimden ayrı düzen, kalıptan ayrı biçim»

- Melih Cevdet Anday -

«İsmail Dümbüllü, hikâye-i şâpûr çelebi, tuzluk, üs kenti, mezopotamya, caz, miras, sümerler, beykoz, kulübü, raks, bale, otomobil, penguen, kutup, pusula, serçe kuşu, kul, cariye, iç oğlanı, padişah, papuç, sarıyer, kaz, bitmek, karton, park kanape-leri, almanya, portofino, terlemek, panter»

- Erdimant Uçarı -

«Gel'le gel'le
Hı gel'le gel'le
Gemezsın ki
Hı gel'le gel'le.»

F. H. Dağlarca

Bütçe

Bilirsiniz o cakanın tadını: Vandaş oy sandıklarının başında kuyrukken... İşte, sayın milletvekillerimiz de şimdi o cakalı durumda.. Her yıl duyarlar bu hazı: Bütçe konuşmaları başlarken... Aradaki fark, onların yılda bir tattığını vandaşın dört yılda bir tatması!

Eh, milletin vekilli arasında da bu kadarlık fark olmasın mı yan?..

Bu haz, istediğini yapabilme hazıdır... Biri oyunu verdi, öbürü parmağını kaldırdı mı, bittiiil...

Meclise bütçe geldi mi, aklı başında milletvekilleri (Dikkat: Bu tasnifi vallahi kendileri yapıyorlar, dünyada benim aklıma gelmez!) seviniyorlar âdetâ: «Meclis, klâsik bir çalışma devresine girdi... Böyle devreler lâzımdı Meclise... Bakınız, herkes komisyonlarda, işinin başında» diye...

Merak ettim doğrusu:

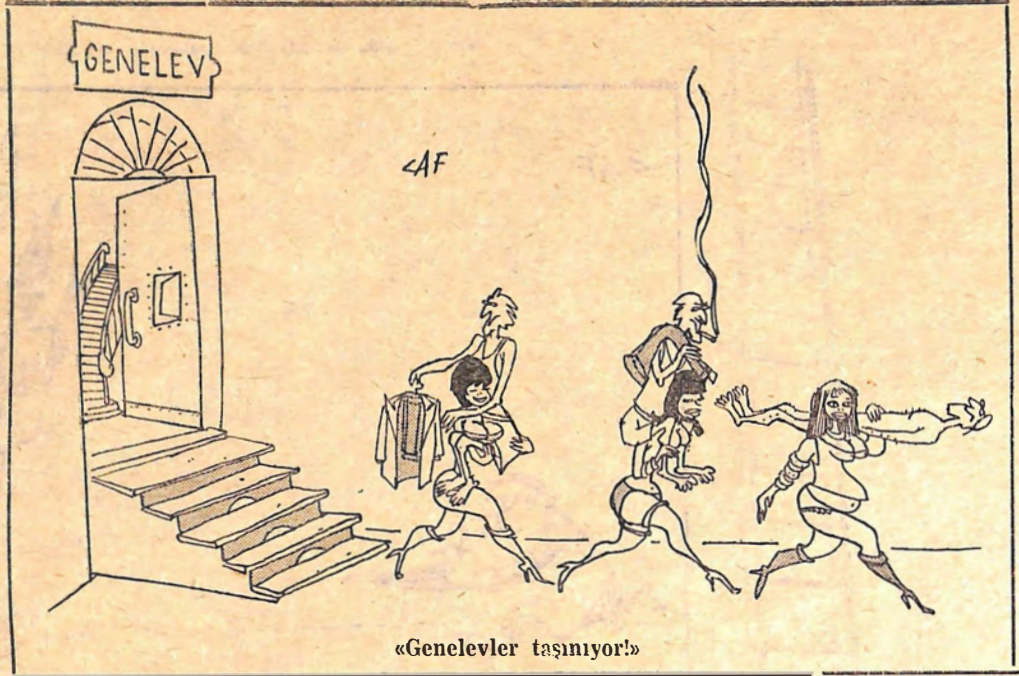
Klâsik olmiyan devirlerde herkes nerde ki?..

Keşke senede birkaç bütçe çıkartsak: Verimli klâsik devirler yaşamak için... Değer!..

Devlet itelemesiyle işliyen müesseselerdeyse, kimse o kadar «klâsikleşmiş» değil. Aksine bir telâş devri yaşıyor. Evraklar sokulup evraklar çıkartılıyor, büroların başında kimse yok. Herkes koridor tırtıllığında, odadan odaya kâğıt koşuşturuyor, karşısındakinin böğrünü deler bir aceleyle. Ne var ki, acaba bu kâğıtlarda?..

Sorular :

Şey varmış... Sorular. Milletvekillerinin bütçe münasebetiyle sordukları sorular!.. Size biraz onlardan söz edeyim. Bazen kafatasımı ellerimin arasına alıp kendimi düşünmeye verdiğim olur. Koyu düşünürüm, derin düşünürüm, ince düşünürüm kendime göre. Yahut iktidarları, bizdekileri, muhalefetlerin, yandan çizme hücumları ayakta tutuyor diye... Yoksa «özü» yokluyabilse muhalefetler, bu dünya çirüğüde kimse sağlam kalmaz... İşte milletvekillerinin soruları da o cins-

ten ki, müesseselerimiz hâlâ ayakta tutunabiliyorlar. Arttırmamız şu cinsten sorular. «Bilmem hangi dairede kaç pencere var?..» veya «Bakanın koltuğu kaç pulluk?..»

Bunu sen söylüyorsun diyeceksiniz, onun için yalancıkdan olmiyan bir soru sunayım size: «Turizm Bankasında bin liranın üstünde kaç memur var ve isimleri?.. Kaç memuru, anladık diyelim, soyadları bütçenin neresine tesir edecek ki?.. Olsa olsa, «Tuuuu... aralarında filânca düşük var!» demek içindir!.. E artık, veda edelim «özelliklere» di mi?..

Zaten bakarsınız koskoca adam çıkar, Dışişleri Bakanlığının tenkidine girer. Derken olmuştasına yıkılabilir o bakanlık.. Açık veren tarafı coook!... Ne idaresizlik ele alınır, ne kifayetsizlik, ne keyiflik, ne keyifsizlik, neyin üzerine basar «baca nak» bilir misiniz? (Bu, Şinasi Nahid Berker'in deyimi); «Afan dım» der «Kulunuzun yolu Parislere düşmüştü de, yoldan izden habersiz, gılnuzu soğuklukla karşıladılar sefarette, ısıtı ısıtıvermediler Paris gibi yerde!..»

Bakarsınız koskoca adam çıkar radyoyu tenkidetmek için: «Afan dım» der «benim adımı sanını birinci plânda hecelemediler de, üçüncü plânda hecedildiler... Bunların

gizli amaller peşinde koştuğklarını v.s.... v.s....».

Kimse uzun etmesin, bu «tartıda» dır soruların çoğu!

«Aklı başında» milletvekilleri (tekerrar ediyorum: Bu tasnif kendilerindir) devam etsinler sevinmeğe, Meclisimiz bütçe şerefine klâsik çalışma devresine girdi diye!..

Yılın kadını...

Kadınlar Birliği yılın kadını seçmek gibi avadanlıklarla oyalana dursun, bayan Yoigayı yaşadığı mutlu karanlıktan çıkarıp yılın kadını seçsin ve başına dünya kadar terslik getirsin!.. Ama âdete, çok genç, çok selâhiyetli bir makam, çok liyakatlı bir hanımın bir yere tayini (daha doğrusu edilmemesi için) şu sebebi öne sürüyor, sürebiliyor: «İnkılâpçı!» Türkiyemizde.. kendisi de inkılâp kuşağından!..

— «Efendim, o yerde kadın yapamaz ki... O yere erkek lâzım, erkek...»

O yer dediğin, Sinop Hapishanesi gardiyanlığı mı?.. Koçero'yu sereşiz izlemek için bir manga başlığı mı?.. Yoksa ağır siklet pehlivan antrenörlüğü mü?.. Yooo, sadece bir müdürçülük... Bir müessesede bir müdürçülük!

Kadınlar Birliği gene yılın kadın-

larıyla oyalansın, dursun!.. Oyalanıp durdukça da: «Oraya bir erkek lâzım» sözünü daha torunlarımız da duyar, torunlarımız da söyler!..

İki hikâyecik

Dün anlattılar, hoşlandım:

Bir misyoner, yanımı ülkesinde senelerdenberi oturmaktadır. Yamyamlarla dostluk kurmuştur. Aynı ülkeye yeni bir misyoner onarılır. Beraberce çarşı yerini dolaşmağa koyulurlar. Az giderler, uz giderler. Yeni misyoner rahatsızdır. İşinin gücünün başında bir yamyamın kendisini ısrarlı ısrarlı süzdüğünü farkındadır. Arkadaşına sokulur:

— «Bu niye bana böyle bakıyor ki?..» diye sorar.

Öbürü bir sinek kovar gibi umursamaz bir jestle cevap verir:

— «Hiç... Aldırma... Gıda maddeleri müfettişidir de!..»

İkinci hikâye:

Otobüste iki arkadaş oturmuştur. Biri birdenbire elleriyle yüzünü kapatır.

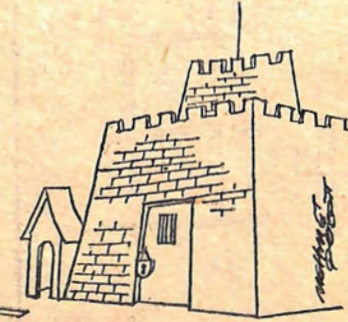
— «Nen var?»..

— «Ah sorma, kadınların ayakta durduğunu gördükçe çok üzüliyoruz da...»

E, bizlerin de genel tutumumuz bu dimi, hayata karşı?..

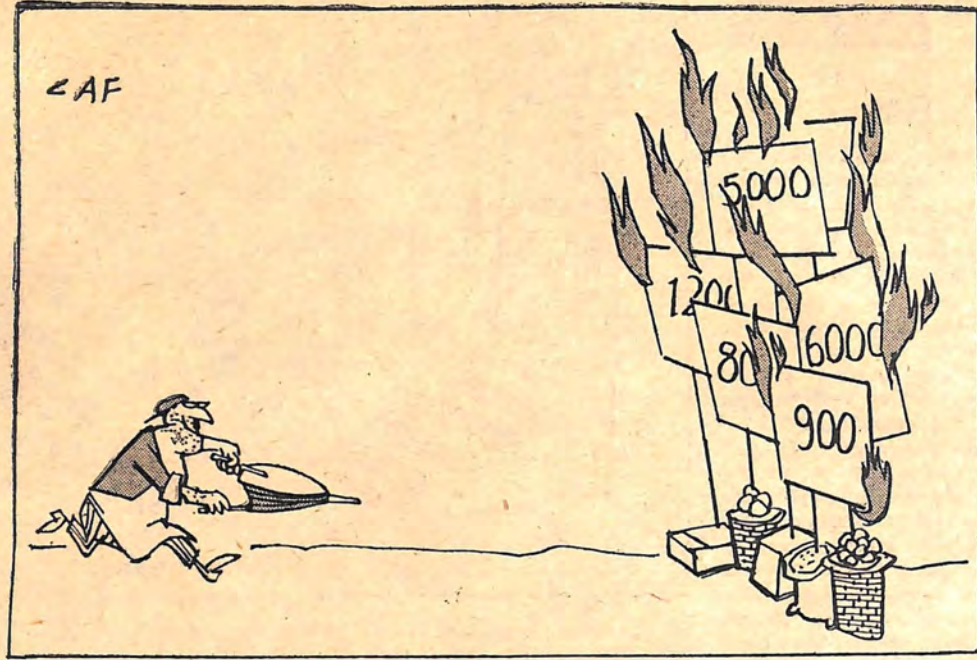

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

Dil Köşesi :

Kırk bir kere maşallah!

Cevat Fehmi dostumuz, pazar-tesi günleri, köşesini «sevgili o-kuyucuları» na ayırıyor.

Geçen hafta bunlardan biri kendisine gönderdiği mektupta, Cumhuriyet'in «Öztürkçeye hâlâ tüzümü derecesinde ehemmiyet vermemesinden şikâyet» ediyor, «havadislerin olduğu kadar fık-raların da arapça, acemce ve di-ğer yabancı kelimelerle dolu ol-duğunu» söylüyor, «Nadir Nadi'nin öztürkçe yazmaya tam mâ-nasıyle sadakat gösterdiğini, fa-kat meselâ Burhan Felek'in hat-tâ Cevat Fehmi'nin bu gayreti asla harcamadıklarını anlatıyor, haberlerin ve serlevhaların bile

bu bakımdan çok geri kaldıkla-rını» yazıyormuş.

Tecrübeli gazeteci ve ünlü pi-yes yazarımız Cevat Fehmi bu mektuba şu kısa cevabı veriyor:

«Tenkidin bilhassa son kısmı haklı, yerinde olduğu kadar hay-ret vericidir. Cumhuriyet'te is-tihbarat elemanları ve sekreter ler en genç arkadaşlarımızdır. Kendilerini, mümkün olan dik-kati ve alâkayı göstermeleri için ikaz ve takip edeceğiz.»

Şimdi, turnak içine aldığım sa-tırlardaki kelimelerin hangi soy-dan olduğunu, şu dil ırkçısı o-kurun ve ona hak veren Cevat

Fehmi dostumuzun titizliğiyle a-raştırırım:

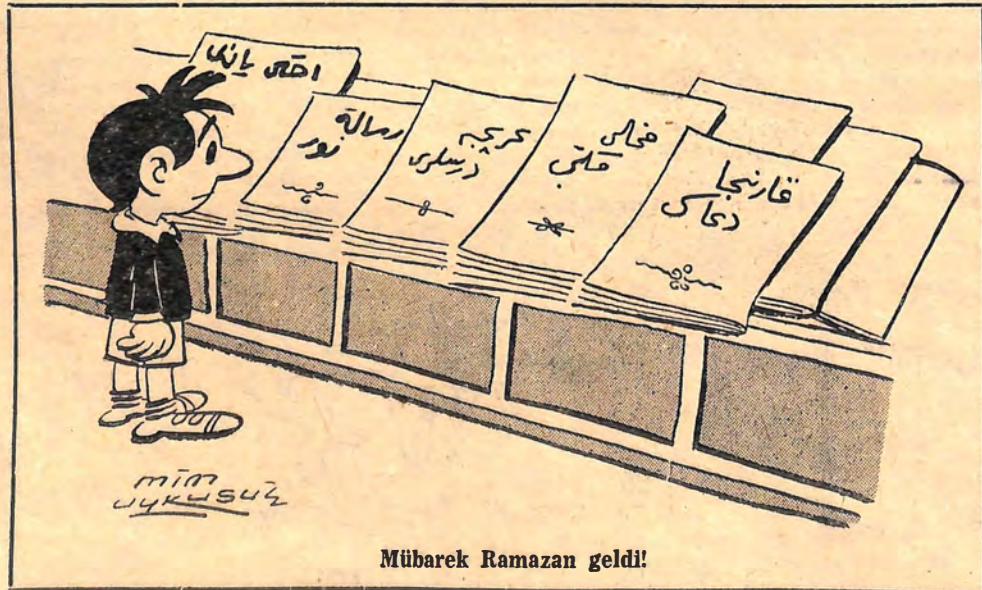
1 — Bu cümlelerdeki sözlerin tutarı yetmiş tanedir.

2 — Bu yetmiş kelimeden otuz dokuz tanesi arapça ve farsça: Sadakat, gayret, haber, tenkit, istihbarat gibi... İki tanesi de, fransızca: Eleman ve sekreter...

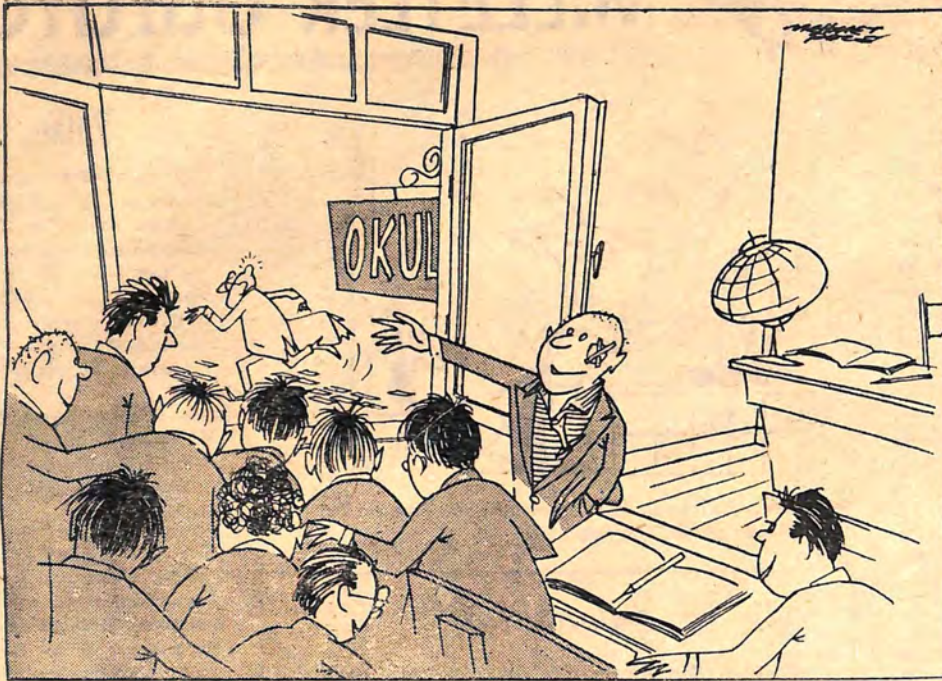
3 — Demek ki, öztürkçe me-raklısı bir okuyucuya hak veren yetmiş kelimelik bir cevabın bile yalnız yirmi dokuz kelimesi öz-türkçe, kırk bir kelimesi türkçe değil!..

Ne diyelim, kırk bir kere ma-şallah!

Or.

Mübarek Ramazan geldi!

— Her zaman o bize ders verecek değil ya!..

Pişkin tamirci

Genç delikanlının ayakkabısı
tamir istiyordu; köşe başındaki
ayakkabıcıya götürdü, bıraktı.
Adam ona bir fiş verdi ve haf-
taya hazırlayacağını söyledi.
Genç çocuk o günlerde askere
çağırılmıştı. Ayakkabılarını unu-
tu ve gitti. Tam iki yıl sonra as-
kerlik hizmetini bitirdi ve geri
döndü. Asker elbiselerini atıp si-
villeri giyerken ceketinin cebin-
de iki sene önce tamirciden al-
dığı kuponu buldu. Hemen ko-
şup ayakkabıcuya gitti :

— Ben, dedi; ayakkabılarımı almakta hayli geciktim, fakat herhalde artık hazırdır...

Tamirci, kupona şöyle bir göz

attıktan sonra, pişkinlikle:

— Perşembeye, dedi; haftaya
perşembeye hazır olur!

Tavsiye!

**Bir fırtına gibi arkadaşının
yazıhanesine girdi:**

— Kaya seninle konuşmak istiyorum!

— Hayrola?

— Bana tavsiye ettiğin şoföre
yol verdim!

— Peki?!..

— Karınla öpüşürken yakala-
dım da...

Kaya, içini çekti:

— Yaaa... Vay namussuz vay...

Demek senin karına da aynı şeyi yaptı?..

Kadınlar...

Biri ötekine:

— Kadınlar, birşey isterken seslerini gayet yavaş alçaltırlar...

— Öyle. Fakat o istedikleri şeyi elde edemeyince seslerini yükseltirler!..

Rüya!

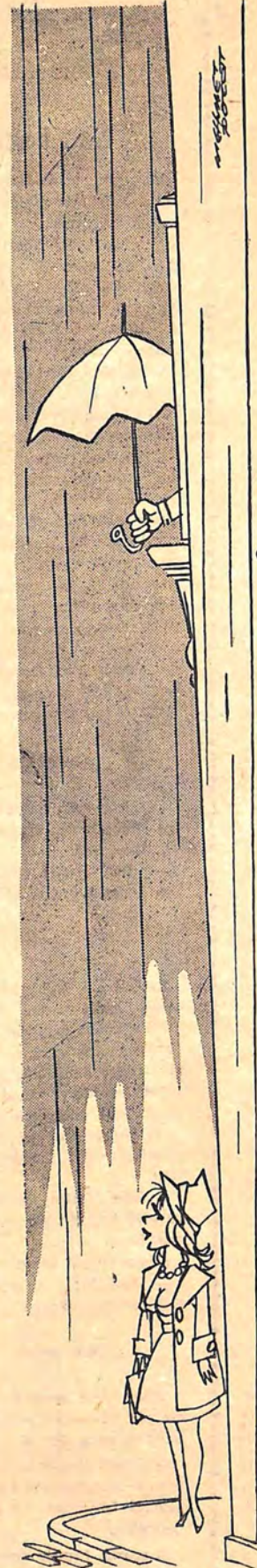
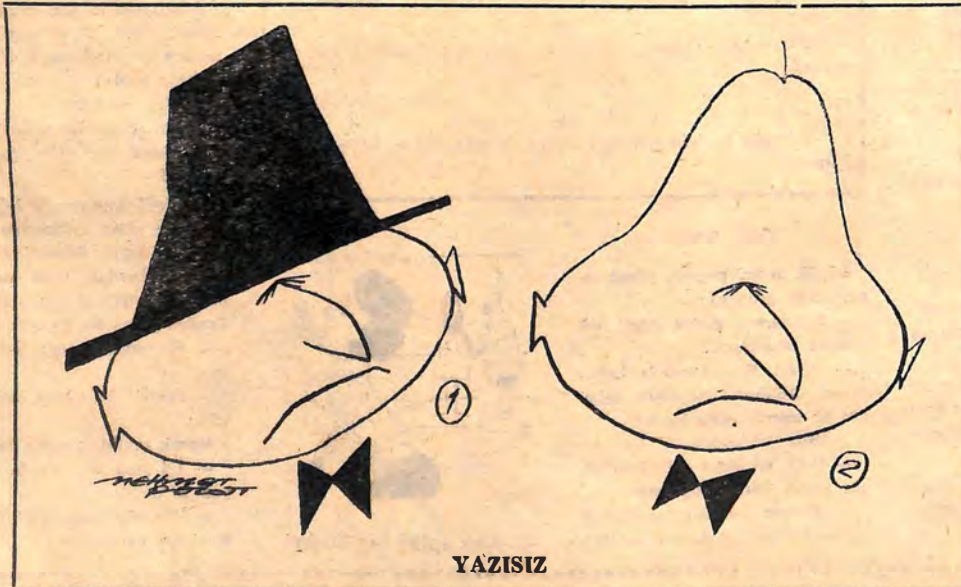
Kadın, kocasının uykuda sayıkladığını ve garip sesler çıkardığını görünce omuzlarından silerek uyandırdı:

— Ne oluyorsını Cengiz, tuhaf bir rüya mı görüyordun?

— Evet... Uykuda senin öldüğünü gördüm de...

Kadın, sözünü kesti:

— Doğru söyle, ağlıyor mu idin, gülüyor mu idin?..

MİLLETLER GÜLÜYOR

Saç ilâci

Bir yumurta kadar saçsız bir başı vardı. Bir berber dükkânı önünden geçerken en saçsız başlardan dahi saç çıkarttığı kocaman kocaman ilân edilen bir saç ilâci gördü. Önce biraz ilân da yazılı inanılmaz şeyleri okudu, sonra çekinerek içeri girdi. Berbere sordu:

— Bu ilâc acaba hakikaten..
Berber derhal atıldı:
— Hiç şüpheleniz olmasın kulandiktan iki hafta sonra fırça gibi saçlara sahip olacaksınız. Şu benim saçlaruma bakın; hep bu ilâc sayesinde. Ben de, lâf aramızda eskiden sizün gibi idim. Müşteri yine tereddüt ediyordu:

— Ama bu imkânsız!..
O zaman berber dayanamadı ve elindeki şeyi uzattı:
— Şunu tutun biraz, dedi; si-ze göstereceğim, inancaksınız...
Ve başındaki perukayı kaldırıp saçsız başını meydana çıkardı.

Gerçek

Çocuk, babasına sorar:
— Babacığım, (fahri reislik) ne demektir?..
— «Ben bu evin reisiyim!» diyen annenin gerçek sıfatıdır.

Yanlışlık

Otobüs çok kalabalıktı ve yolcular birbirli üstüne yığılmışlardı. Bu arada orta yaşlı şık bir bey, yanındaki genç ve güzel kıza gittikçe daha çok yükleniyor ve abanıyordu. Sonunda işi daha da ileri götürerek elini genç kızın bacağı üzerine koydu. O zaman kızcağız şiddetle döner-ek:

— Rica ederim beyefendi, diye söze başladı; siz yanıyorsunuz, ben..
Adam telaşa cevap verdi:
— Demeyin; o sizin bacağınız değil miydi yoksa!..

Güç mevzu!

Yazar diye geçinen kabiliyetsiz bir adam, bir gün tanınmış bir başyazara der ki:
— Şimdiye kadar hiçbir kimsenin ele almadığı zor bir konuyu yazmak istiyorum, ne tavsiye edersiniz?..

Başyazar hemen cevap verir:
— Kendi zekâ ve kabiliyetinizi öven bir yazı yazın!

— Ya sen?.. Biz nişanlı iken başkalarının kitaplarından kopya edip edip bana göndermiyor muydun?!

Şakacıklar

İki kirpi flört ediyorlar ve çok, çok, çok dikkatli davranıyorlardı.

★
Yerden toplanan mantarlar arasına karışan zehirli bir mantar, diğerlerine öğündü:
— Oh ne âlâ! Yarın bütün gazeteler benden bahsedecek!

★
Nâzik bir volkan, yanındaki dağa sordu:
— Duman sizi rahatsız etmiyor ya!

★
Et yemeği, Spagetti'ye soruyordu:
— Öğlende yemeğe ne var?
Spagetti cevap verdi:
— Her zamanki gibi İtalyanlar

★
Bir İngiliz anahtarına âşık olan bir vîda şöyle diyordu:
— Bana sıkı sarıl sevgilim, sımsıkı sarıl!

★
Dövülmekte olan bir mayonez, kendi kendine:
— İntikam alacağım! dedi ve kesildi.

★
Bilgin bir deli, cahil bir deliden daha delidir.
Moliere

★
Ebeveynimiz şansa bağlıdır, fakat dostlarımızı biz seçeriz!

★
Bir dost, sizin nefret ettiğiniz kimselerden nefret eden kimsedir.
Delille

Tatlı bahis

Büyük anne, papaza günah çıkartmağa gittiği:

— Muhterem peder, dedi; ben kocamı aldattım...

— Nee... Bu yaşınızda ha!.. Aman Allahım! Söyleyin bakalım ne zaman oldu bu iş?

— Otuz yıl önce!..

— Otuz yıl önce mi? Pekli niçin şimdi itiraf ediyorsunuz?

— Tekrar bundan bahsetmek çok zevkli oluyor da azız peder!

— Çok sathî bir kızdır!..

Yalan

İki Parisli dilber gevezelik ediyorlar ve çok güzel bir izdivaç yapmakta olan üçüncü bir arkadaşlarından bahsediyorlardı:

— Caroline çok şanslıymış doğrusu; duydun değil mi? Bir milyarderle evleniyormuş.

— O kadar büyüme canını; bir kere kocası ona yalan söylemiş!

— Nasıl? Milyarder filân değil miymiş?

— Hayır milyardermiş, ama 65 yaşında olduğu halde 75 yaşındayım demiş!

Sakal!

Genç aktör, rolü icabı sakal koyvermişti. O günlerde de sevgili karısı, ilk çocuklarını dünyaya getirmek üzere idi. Nihayet saat geldi çatı. Genç aktör, hastahânenin bekleme odasında sigaranın birini yakıp birini söndürüyor ve durmadan dolaşıyordu. Kapı açıldı ve kendi gibi müstakbel bir baba içeri girdi. Sakalları bir karış uzamış genç aktörü görünce kendini tutamadı:

— Aman yarabbi, dedi; bu kadar uzun zamandır mı bekliyorsunuz?..

Jorj'a ne oldu?

Bir arkadaşı, her zaman devam ettiği kahvede Jorj'u aradı.

— Haberin yok mu? dediler. Jorj klinikte...

— Nasıl olur, daha dün akşamı pavyonda gördüm bir sarışınla yanak yanağa dans ediyordu?

— Evet, dediler; karısı da görmüş deli!..

Kaza!

Adam gözleri kan çanağı gibi, burnu kırık, dişlerinden birkaçı avucunda klinikten içeri girdi. Doktor sordu:

— Evli misiniz?

Hasta adam cevap verdi:

— Hayır, bir araba kazası geçirdim!

Filleri kaçırmak için...

Marne nehri kıyılarında dolaşıyordu, kılığı kıyafeti ve hâle elinde taşıdığı sarılı kırmızı bayrakla dikkatli çekmekteydi. Oradan geçen bir meraklı sordu:

— Bu bayrağı niçin taşıyorsunuz?

— Filleri korkutup kaçırmak için...

Merak sahibi etrafına baktı:

— İyî ama bu civarda hiç fill yok ki!..

— İşte gördünüz mü? Bayrak nasıl işe yaramış!

İSİM GÜNÜ Hediyesi

A ZİZ Carlo Borromeo günü de geldi geçti.

O gün benim isim günümüdür. Fakat hediye filân olmasa, aklıma bile getirmem hani... Her gün olduğu gibi, o sabah da erkenden uyanımdım. Fakat uyanır uyanmaz, evin içinde değişik bir havanın hâkim olduğunu farkettim. Evin her tarafında, âdeta bir bayram rüzgârı esiyordu. Bir yerde bayram rüzgârı esti mi, orada neşe, şaka ve müziplik de eksik olmaz. Bu arada, hediyeleri de unutmamak lâzım...

Hediyelerin ne olduğunu şimdi den söyleyebilirim.

Ne olacak, yine bir sürü kravat tabii...

Yazın hiç kravat takmam; fakat kışın kravatsız yapamam. Kış için iki kravatım var. Birini çıkarınca, ötekini takarım. Eğer üç kravatım olsaydı, müşkül durumda kalacak, hangisini seçip takacağımı bilemeyecektim. Anlaşılan, herkes benim kravatlara karşı zaafım olduğunu sanıyor... Çünkü aziz Carlo Borromeo günü, herkes, âdeta birbiriyle sözleşmiş gibi, bana birer kravat hediye etti!

Karım ile iki kızından üç tane aldım, yani hepsinden birer tane. Arkasından, kızkardeşimin hediye ettiği kravat yetiştii. Diğer akrabala-

rımdan da iki kravata kondum. Bu arada, diğer tanıdıklardan da bir iki kravat geldi.

Bu gün, odamın içi kravatla dolup taşı. Hepsini yatağın üzerine renk renk, boy boy dizdim. Sonra da karşısına geçip seyre daldım.

Hiç şüphce yok ki, hepsi de gayet güzel kravatlarıdır. Fakat en güzelleri, yakınlarımdan, yani sabahleyin karımın ve iki kızımın bana hediye ettikleri idi. Bu üçünün arasından hangisini seçip takacağımı bilemedim dersen, bana inanın.

İşin kötüsü şu ki, insan üç kravatı birden takamıyor. İster istemez, birisinde karar kılmak gerekiyor. İlle ve lâkin, herkesi birden memnun etmek o kadar kolay değil...

Nihayet aklıma bir çare geldi: Yaş sırasına göre hareket ederim, dedim. Evvelâ karımın hediye ettiği kravatı taktım. Hani en güzeli bu olduğu için falan değil ha... Dedim ya, hepsi birbirinden güzel... Birini alınca, öbürünü bırakmaya insanın gönlü razı olmuyor. Velhasıl, karımın hediye ettiği kravatı üç saat taktım. Sonra, büyük kızımın kravatını, ondan sonra da küçük kızımın kravatını üçer saat boynumda taşıdım.

Küçük kızım dedi ki:

— Bundan sonra her kravatı iki saat takarsın, olmaz mı babacığım, yoksa kendi hediyemi boynunda görmek için akşama kadar beklemem gerekecek!

Bunun üzerine:

— Sahi, dedim, daha başkalarının getirdiği kravatlar da var. Hepsini ikişer saat takarım, olur biter.

Sonra, bir iki ahabamızı ziyaret etmek için sokağa çıktık.

Karım, çıkmadan evvel:

— Kızkardeşine gittiğimizde, kendisinin getirdiği kravatı takmadığını görürse gücenir, demişti.

Doğru söze ne denir? Ben de hemen, kızlarımdan, kızkardeşimin, diğer akraba ve dostlarımdan hediye ettiği kravatları cebime yerleştirdim.

Aziz Carlo Borromeo günü ceplerim kravatla dolup taşı. Bir ziyaretten çıkar çıkmaz, daha evin merdivenlerindeyken, hemen boynumdaki kravatı çıkarıp, başka bir kravat takıyordum.

O gün, akşama kadar kravat takıp çıkarmaktan başka bir şey yapmadım.

Fakat ertesi gün bu işe paydos ettim. Biraz dinlenip kendime gele-yim diye, evde kravatsız dolaştım

Gün geçtikçe kravatlar da önemini kaybetti. Hiç kimseyi darılıp gücendirmeye endişesi olmaksızın, elim geçen her kravatı, boynuma takabiliyorum artık. Gelecek yıl dönümümde yenileri gelinceye kadar rahatım!

Karlo Manzoni'den çeviren:
Münip KORUYAN

Türkiye atom devrine girdi.
(Gazeteler)

YAZISIZ

Tablo

Kibar sosyete mensup bir hanımdı. Camil yıkılmış, mihra-bı yerinde tâbirine uyan cinsten olan bu hanım, tanınmış ressam-larımızdan birine tablosunu yap-tırmak istedi.

Ressam, sordu:

— Gece elbisesiyle mi yapacağım tablonuzu?..

Kibar hanım müşfik bir tavırla:

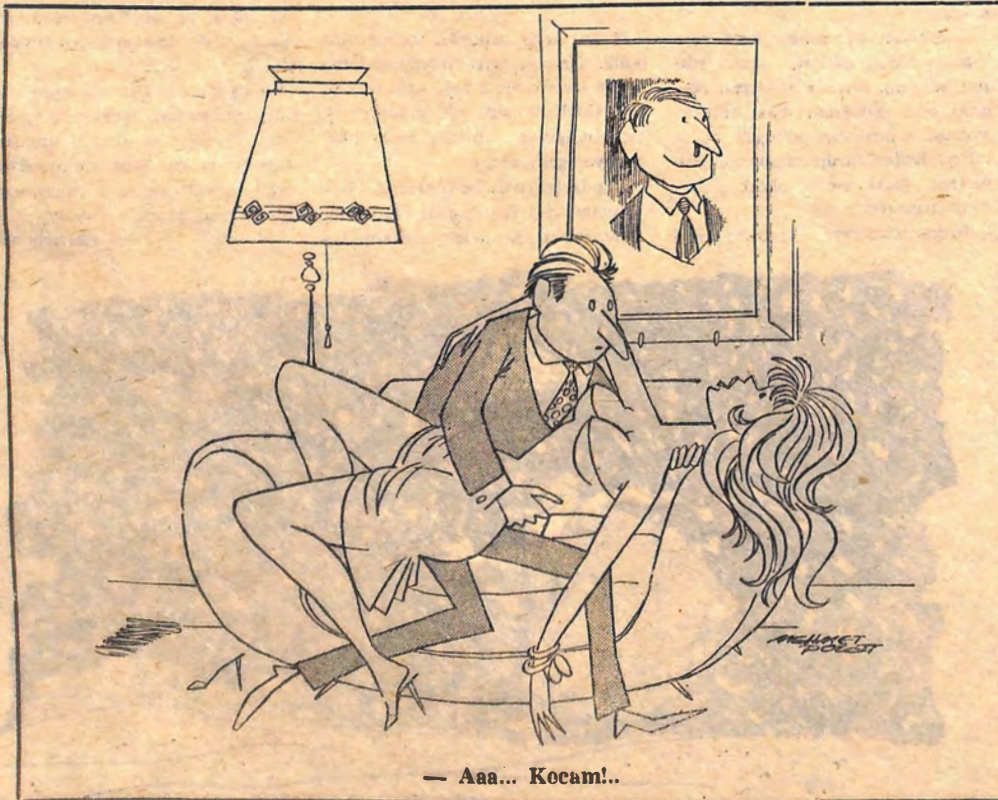
— Hayır, hayır, size zahmet olur... Günlük elbiselerinizle de mümkün...

Serap

Sahraya girerken otomobilli turist, büyük bir benzin istasyonunda yine büyük harflerle yazılı şöyle bir ilân okudu:

«Otomobilinizin benzinini burada tedarik edip yola çıksanız iyi olur; zira bundan sonra göreceğiniz istasyonların hepsi seraptır.»

— Aaa... Kocam!..

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 58 —

İyisi mi, bir ayak evvel Molla beye gidip çıtlat; doktora gidecekler deyip para iste... Tamtakir evi tutup hûri gibi kızı içine oturtmak kolay değil, tazenin rahatsızlığını, hekimini, hocasını, hülâsa her umur ve hususunu da, iğneden sürmeye kadar, düşünmek şarttır... Gene daldırın bakalım elini kese...
— Çeneniz kısılsın, kahrolsun, merhametsiz, kalbsiz mahlûklar!..
Yaygarayı basıyordum.

— Genç yaşında çarpıntılı oldum, yarım oldum da hâlâ dediğinizden şaşmıyorsunuz; kalbim duruyor, nefesim tıkanıyor da gene bildiğinizi okuyorsunuz... Allahım, bari şu canımı al da bu zebanilerin elinden beni kurtar! diye tepiniyordum.

Sofa tıss...
On dakika geçmeden, kapıda, ke-di tırmalayışına benzer bir pıtırtdı; pıtırtyı müteakip, anahtar deliğinden: (Hemşiranım!) diye eniştenin mırıltısı...

Tokmağı gayet yavaşça çevirip kapiyı araladı; buruşuk, kılılı elini uzattı.
Kanarya, parmağını dudağına götürüp ve susmamı işaret ederek: (Geliyorum!) dedi, sofaya fırladı.
Topacın gönderdiği 10 lirayı sayarken, dışarıya ışıttirmek için, ağzımızı kapamış, katılıyorduk.

Bugün cuma... Mesireler, gene adam almayacak, her yer; dolup dolup taşacak; kim bilir Fenerbahçe de ne kalabalık olacak...
Kaç zamandır ortadan kaybolduk ya, meydanı boş bulup muhakkak Tayfur hınzırı da gelir; faytonuna kurulup rahat rahat piyasasını eder.

Biz ne diye bu Allahın dağında pinekleyip duracağız.
Kararı verdik: Çubukludaki saza gideceğiz.

Hem, kaç senedir görmediğimiz o set bahçeli, şirin yeri görmüş oluruz, hem de, buraya civar olmadığımızdan, Topaca tesadüfün ihtimali yok.

Kanarya ile ayak üstünde alelacele karnımızı doyurduk. Ağavniye bile: (Beyoğluna, Zambako paşaya,

doktor Aksiyotiye gidiyoruz!) di-yorduk.

İnceden inceye süslediğimiz belli olmasın diye odamın kapısını kilitledim. Sıcak, sabunlu su ile silindik, yüz tuvaletimizi yaptık. İpekli elbiselerimizi, en yeni çarşaf-larımızı giydik.

Kimseye görünmeden, yan kapıdan çıkıp arka yoldan iskeleye geldik.

Çubukluya gitmek için dilenci vapuruna binmek lâzımmış; dilenci vapuru ise Mesarburnuna kadar gelmezmiş; Büyükdere'den ve Beykozdan ötesine geçmezmiş.

— Kayıkla Beykoza geçelim; Anadoluyu kıyısı takip eden vapurlar vızır vızır işliyor; onlardan birine atlarız, bir an evvel Çubukluya varırız; kafesin önünde, saza yakın bir yer kaparız! diyorum, Kanarya:

— Aman yavrucuğum, diyor, kayık deme de ne dersin de. Senin güzel hatrın için çiğ tavuk yemeğe razıyım, fakat o ecel beşiği müsibete binemem; vallahi denizin ortasında yüreğime iniverir!.. diyerek elime, ayağıma sarılıyor.

Bir talikaya binip Büyükdereye gitmekten başka çare yok.
Şimdi de başka dert çıktı.

Ben, bineceğimiz arabanın temiz ve rabitalıca olmasını istiyorum, Kanarya:

— Amanın her şeyden evvel hayvanına dikkat edelim, kurada atlısını bulalım. Burada etli canlı beygirin ne olduğunu ben bilirim; maazallah huylanıp şahlandı mı, arabayı denize sürüp cumburlop bat-tık mı, balık emini olduk gitti!.. diye çırpınıyor...

Benim istediğim arabalar, pırl

pırl, hayvanları fıstık gibi, boyuna kişnemedi... Kanaryanın beğendiği arabalar çangıl çungul, atları tramvay beygirinden beter, adım atmağa mecalleri yok...

Boşboşuna vakit geçiyordu. Artık sabredemedim. Arabanın birini çağırdım, içine atladım; Ayşe hanım da ısrar edemedi.

Deniz tarafından gitmemesini, kamçı tekme vurmasını, şayet bir bisikletli geçecek olursa yahut vapur veya çatana düdüğü ötecek olursa, hayvanın başını öteyana çevirmesini tembih ede ede, Kanarya durmadan adak adaya, okuyup üfleye, Büyükdere iskelesinin önüne gelebildik.

Al bir eksiklik daha...

Dilenci vapuru Büyükdere'den de kalkmazmış tâ Yeniköyden ve Beykozdan kalkarmış. O iskelelerden hareketine de bir buçuk saatten fazla vakit varmış. Şimdi, Çubukluya geçmenin en kısa tarihi şu imiş: 20 dakika sonra yanaşıp Anadolu kıyısına vuracak olan vapura binmek, Beykoz ve Paşabahçeyi geçip Çubukluya inmek...

Bu saatlere kaldıktan sonra saza gitmek, orada yer bulmağı ümit etmek abesti ya; fakat bir defa bulalara kadar gelmiş bulunduk; yarı yoldan dönmek büsbütün abes olacaktı.

38 numaralı vapurdan Çubukluya indik. Haddin varsa iskeleden kurtul da karaya ayak bas. Ama ne derce kalabalık, tarif edemem. Meğerse, bindiğimiz vapurun halkı hep buraya geliyormuş.

Dapdaracak iskelenin üstünde, ben diyeyim bin, siz deyin iki bin insan. Ramazanda, Şehzade camii'nin ka-

pısındaki gibi, herkes birbirini itip sumuyor, hepsi birbirini kakıştırıyor.. Bir adım atabilene ne mutlu...

Hercümerç arasında, söz atmaların, çimdik basmaların, iğne batıranların envaını mı istersin?.. Hanımınelerin bağırıp çağırma-larını, şemsiyeye davranmalarını mı?.. Ayak takımı erkeklerin birbirlerine küfürlerini, gırtlak gırtlığa gelmelerini mi?..

Sazın önündeki rıhtımda da karınca gibi insan kaynıyor. Bahçenin içini sorarsan mahşer...

Kanter içinde, rıhtıma ayak basa-bildik; güç belâ, gazinonun kapısından girip hanımların mevkline yürüdük.

Kafeslerin arkasındaki ön sıralar, balık istifi olduktan maada, ikinci üçüncü sıralar da omuz omuza.

İlk set, ikinci set, üçüncü setin hancahınçığı, yangın zamanında Yenici merdivenlerine taş çıkartıyor... En tepedeki tek tük ağaçların altı bile, başörtüden papatya tarlasına dönmüş. Üçüncü setin en gerilerinde, bir sandalye bulabildik; iki kişi, yanyana iliştik.

Kemanî Zafirakinin sazı çalıyor.

Bu takıma hiç diyecek yoktur. Çok güzide fasıllar, nadide besteler, ağır şarkılar çalar. Zafirakinin yay çekişi de çok tatlıdır; kendisi pek çelebi ve efendiden adamdır... Fakat gel de kemanını işitebilirsen işit.

Bir sürü mahalle karısının çene yarıştırmasından, memedeki çocukların vıyıklamasından, satıcıların bağırmasından Zafirakinin taksimi değil, davul çalınsa duyulmıyacak.. Bir harran gürradır gidiyor.

(Devamı var)

«Beyaz kelekler!»

bir çalgıcının seyahati cizen: BÜLENT SEREN

— 71 —

— «Evet, teşekkür ederim.»
— «İş size ağır gelmiyor ya?»
— «Ağır mı?»
— «Aklıma gelmişti de... Sizi sık görmüyorum. Bütün gün o küçük odanızdan çıkmıyorsunuz.»

Caroline, «Çalışıyorum da ondan,» diye cevap verdi. «Fikrimi bildirmem lazım gelen dört kitap var. Aynı şekilde başka şeylerle de meşgul oluyorum. Mesela yeni muharrirlerle. Siz daima yeni muharrirlerle de meşgul olunması lazım geldiğini söylerdiniz. Bize yeni kalemler lazım.» Genç kız, «Miss Farrow onlara hiç aldırılmazdı,» diye düşünüyordu. «İnşallah Shalimar bunu hatırlar.»

Mr. Shalimar cevap verdi. «Çok doğru.» Sonra da sanki o anda aklına gelmiş gibi bir tavırla, «Biraz evvel Miss Farrow buradaydı,» dedi «Size söylemeyi unuttum.»

Caroline başını salladı. «Kendisini odanın önünden geçerken gördüm.» «O tekrar New York'a yerleşiyor.»

— «Ya!»
Mr. Shalimar, «Çok yazık,» diye devam etti. «Mesut olamamış. Onun için boşanıyor. Anlaşılan bizlerden ayrı durmadı.»

Caroline sinirli sinirli gülümsedi. Mr. Shalimar, «Biliyorsunuz,» dedi. «Miss Farrow burada uzun müddet çalıştı.»

— «Geri gelmek mi istiyor?»
— «İşte ben de bunu sizinle konuşmak istiyordum. Ona burada bir iş var mı bilmiyorum. Muharrirlerle iyi iş yapıyorsunuz, tam işler muntazam şekilde ilerlerken, onun bu ahenği bozmasını istemem.»

Caroline ilk defa o zaman adamın sözü nereye vardacağını farketti. Bu haksızlık karşısında hiddetle bütün vücudu geriliverdi. Sesini yükseltmemeye çalışarak, «Muharrirlerim benimle çalışmaktan memnunnar,» dedi. «Hepsinin de memnun olduğunu biliyorsunuz. Siz de çalışmalarından memnun kalmıştınız.»

Mr. Shalimar hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Sonra da sanki yaramaz bir çocuğu tekdır ediyormuş gibi bir edayla, «Fakat şimdi işiniz bir hayli çoğaldı,» diye söze başladı. «Bu muharrirlerden bir kaçını başkasına verseniz ne olur?»
— «Bir kaçını başkasına versem mi?» Caroline artık kendine hâkim olacak hâlde değildi. «Muharrirler de insan. Hem de hassas insanlar. Onları dama taşı gibi Yazı Müdüründen Yazı Müdürüne gönderemezsiniz. Ya ben? Miss Farrow işi bıraktı gitti. Siz de bana vazifemi gayet iyi yaptığımı söylediniz. Geri gelirse muharrirlerimi birer birer elimden alacak ve ben yine okuyucu olacağım. Bunu siz de gayet iyi biliyorsunuz.»

Caroline, «Pek âlâ,» diye düşünüyordu. «Seni sadist köpek seni. İstedğin mücadeleyse, mücadeleye edelim.» Sonra yüksek sesle, «Evet, benim Miss Farrow kadar teatüben yok,» dedi. «Fakat ben yemeği üç sa-

atte yemiyor, kitapları okuyacağım yerde tirnak cilası da sürmüyorum. Haftada elli dolar alan kâtibemi şahsi işlerim için sağa sola koşturduğum da yok. Sizin haberi yok ama, burada öyle şeyler oluyordu ki... İsterseniz anlatırım.»

Mr. Shalimar gülmeğe başlamıştı. «Onların hepsini biliyorum.»

— «O halde işimin yarısını ona vermeme nasıl teklif edebiliyorsunuz?»

— «Haksızlık etmek istemiyorum da ondan.»

— «Haksızlık mı? Kime karşı? Kime karşı?»

Shalimar tekrar, «Haksızlık etmemiz lazım,» dedi.

Genç kız sakın bir tavırla, «Çalışmamdan memnun olduğunuzu biliyorum,» dedi. «Şirketin de bana karşı bazı vazifeleri olmalı değil mi? Ben fazla para istemedim. Miss Farrow'ın ayrılığının benimkinden kat kat yüksek olduğunu da biliyordum. Fakat beklemeyi ve çalışmayı uygun buldum. Ama muharrirlerimi elimden aldığınız takdirde, istifa ederim.»

Mr. Shalimar kaşlarını kaldırdı. Maamafih Caroline onun halinden memnun olduğunu anlamıştı. Adam hiç cevap vermedi.

Caroline ayağa kalktı. «Zannedersem konuşacağımız bu kadar. Tabii benden başka bir şey istiyorsanız, o zaman iş değişir. Bir kitabı saat beşe kadar bitirmek istiyorum. O zaman raporunu alır, evinize götürürsünüz. Sekreteriniz bunu istediğini söylemişti.»

Mr. Shalimar arkasına yaslanarak, ayaklarını masaya dayadı. April'in adamın bunu sık sık yaptığını söylemesine rağmen, Caroline Shalimar'ı bu vaziyette ilk defa görüyordu. Adam, «Evet,» dedi. «İstiyorum.»

Genç kız döndü, kapıya doğru bir iki adım attı:

— «Caroline...»

— «Buyurun efendim.»

Shalimar güldü. «Efendim... Bu resmivetten vazgeç artık. Sen burada çalışmaya başlayalı bir havli oldu... Senin yerinde olsam çekmelemini hoşaltmağa, buradan ayrılmaya da kalkmam... Sana bir şey söyleyeyim: Seni katliyen göndermem. Başkalarını defederim, daha iyi.»

— «Teşekkür ederim.»

— «Bir akşam seninle karşılıklı içki içelim. Sen serbest olduğun zaman bana haber ver.»

— «Olur. Teşekkür ederim.»

Odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Koridorda neşeyle koşup bağırarak için kendini güc tutuyordu. Mr. Shalimar'la içki içmek niyetinde değildi tabii. Adamın bundan da haberi yoktu. Hoş bu da mühim değildi. Mühim olan Caroline'in ilk defa Fabian'da kendisine çok ihtiyaçları olduğunu anlamasıydı. O iyi bir Yazı İşleri Müdürüydü ve hepsi de bunu biliyorlardı artık. Hatta o kadar iyiydi ki, onu büro politikasının, gizli biçiklamların ve entrikaların üstünde sayıyorlardı. Mr. Shalimar'ın oda-

Genç Kız

Yazan:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

sında işini kaybetmesine ramak kalmış mıydı, kalmamış mıydı, bunu hiç bir zaman bilemeyecekti. Fakat o korkulu bir iki dakika Caroline'e işini ne kadar çok sevdiğini de göstermişti. Genç kız buna derdini unutmak için başlamıştı. Fakat artık işi onun hayatı demekti.

Perşembe akşamı Caroline, senelerdenberi yapmadığı bir şeyi yaptı. İki sinema mecmuasını alarak John Cassaro hakkında yazılmış makaleleri okudu. Bunları okuyor, hem de bir iç bavalı sözlerden ne kadarının doğru olduğunu düşünüyordu. Yazılardan birinin başlığı «Yalnız Adam: John Cassaro» idi. Altında da aktörün resmi vardı. Zayıf bir cehre, inanılmıyacak kadar şehvetli bir ağız, zeki fakat avni zamanda masummuş intihabını uvandıran gözler... Bu mecmualar her zaman hakikati vazdıklarıyla övünür ve o büyük palçıonun yalnız ve bedbaht olduğunu iddia ederlerdi. Bir palçıo mesut olabilir miydi ki? Buna sahne haricinde dünyanın en büyük Don Juanı olduğu iddia edilen adamın herkesden kaçtığını ve çok yalnız olduğunu da ilâve ederlerdi. Maamafih, bu satırları okurken Caroline elinde olmadan, memleketteki binlerce kız gibi hevecanlandı. Bu kıza da, «O çok yalnız,» diye düşünüyordular. «Bütün çapkınlıklarına rağmen hakikaten seveceği, onu alıvacak kadını bulamamış da ondan. Netice itibarile Las Vegas'daki dansözler, Hollywood'daki yıldız namzetleri belli benden güzeller ama, onların bütün istedikleri mesur olmak. Onlar Cassaro'yu değil, sadece kendilerini düşünüyordular. Eğer anlaşılsaydı, Cassaro dertlerini onlara da açardı. Mecmualarda, filmlerde en azılı çapkınları adam edenler muhakkak masum daktilo kızlardı...»

Lorraine, «Bir «Maske Düstü» mecmuası alsavdınız ya,» dedi. «Bir iki ay evvel John Cassaro hakkında bir yazı neşretmişlerdi. İsterseniz aşağıdan alıp gelelim.»

— «Lütfen...» Caroline işde ilerlemek isteyen genç kızın onun bütün isteklerini önceden hemen keşfediverdiğini düşünüyordu. Lorraine telâsla odadan çıkarken, Caroline de kapalı, sık bir elbise giymiş olan genç kızın arkasından bakıyordu. «Aman Yarabbi! Ben de Miss Farrow'a benzemeğe başladım. Bu kız itimat edilmeyecek bir insan değil ki. İyi bir kızcağız, beni de memnun etmeye çalışıyor. Eğer daha simdiden veni gelen on sekiz yaşındaki her kızdan korkmağa başlarsam, hiç bir zaman ilerlivemem.» Fakat Caroline bundan sonra herkesten sıtphelenip sıtphelenmiveceğini hâlâ kendine sorup duruyordu.

Lorraine iç dakika sonra döndü. Caroline mecmuasını alarak, «Teşekkür ederim,» dedi. Lorraine istediği sahifeyi bile açmıştı.

— «Bir şey değil efendim.»
— «Aman yarabbi. Bu bayağı yazıyı nasıl basmışlar.»

Mecmuada ağaçlar arasına saklanmış bir iki kişiyi gösteren bula-nık fotoğraflar vardı.

Yazının ismi de garipti: «O Gece Bakireni annesi John Cassaro'nun kapısını çaldı... Bunda yirmi bir yaşındaki genç kızın aktöre çok âşık olduğundan, o gece Cassaro ile otel odasında içki içerken,

içeriye annesiyle reddettiği yirmi iki yaşındaki sevgilisinin daldığından dem vuruyordu. Anlaşılan ane ve sevgili odada şüpheli bir hal de görmemişlerdi. Mecmua işin sonunda bunu itiraf etmek mecburiyetinde de kalyordu. Fakat makalenin sonuna gelinceye kadar, insan muharririn uslubundan, o iğrenç kelimelerden John Cassaro'nun odada âlem yaptığı zehabına kapılıyordu.

Lorraine, «Kızla bir şey yapıp yapmadıklarını bir türlü anlıyamadım, dedi.

Caroline tiksintiyle, «Resimleri eski gazete ve mecmualardan alıp, rezaleleri de kendi aralarında uyduruyorlar,» dedi.

— «Bunu yapabilirler mi?»

— «Yapıyorlar ya iste.»

Lorraine, «Ama onları dâva ederseler...»

— «Nasıl dâva edebilirler? Su yazıyı oku. Hakikaten otele gitmişler. Cassaro'nun odasına çıkmışlar. Belki de iskambil oynuyorlardı. Fakat «Maske Düstü» de ovnamadıklarını iddia etmiyor. Yazı o kadar müstehzi bir şekilde yazılmış ki... Her satırında hakarete uğramasına rağmen, Cassaro onları dâva da edemiyor.»

Lorraine, «Ne avın,» diye homurdandı. «Ama ben bunlara aldırmaz, beni dâvet ettiği takdirde John Cassaro ile hemen çıkardım. Siz çıkmaz mıydınız?»

Caroline güldü. «İstirap çekmek için en iyi yol bu.»

— «İstirap çekmek mi? Neden?»

— «Öyle iste. Buna inan. John Cassaro meselesini tetkik ettim. «Maske Düstü» mecmuasının sözleri bir tarafa, adam çok çapkın. Bir kıza da bir defadan fazla dolaşmıyor.»

Lorraine, «İnsan bir defa gezmekle istirap çekmez ki,» dedi.

— «Anlaşılan Cassaro ile bir defa gezmek kâfi geliyor.»

Lorraine gözlerini merak ve sevinçle açtı. «Yani...»

Caroline bu mevzuu son vermek istiyordu. «Bilmiyorum... Yanlarındaki değildim ki bileyim.»

Fakat o gün Lorraine diktiloda yazı yazar, kâğıtları dosyaya koyarken kendi kendine tebessüm edip duruyordu. Caroline bu mantıki ve haris kızın da «John Cassaro benimle çıkışykl vaziyet başka olurdu,» diye düşünüp düşünmediğini merak etti. Kızlar daima, «Ben başkayım,» diye düşünürlerdi. Bu kızlara mahsus bir kusurdu işte... Caroline de «John Cassaro'nun unutulmıyacak bir erkek olduğunu çok düşünmüştü. Fakat bunu düşünmeği bayağı ve çocuksu buluyordu. O hususî hayatı olan hakikî bir şahsiyetti ve Caroline onunla tanışacaktı. Hayallî bir yatak odası canbazıyla değil de, hakikî bir şahsiyetle. İş için onlara lazım olan Cassaro ona kadın göziyle bakсын bakmasın, aktörü başka türlü düşünmenin hiç de iyi olmayacağını biliyordu.

(Devamı var)

- ÇABUK BAYAN, YANIYORSUNUZ !..
- YOK CANIM, DAHA YENİ İSINMAYA BAŞLADIK !

- NE OLURSUNUZ, BU GECELİK KARAKOLDA KALSIN !

dünya KARIKATÜRLERİ

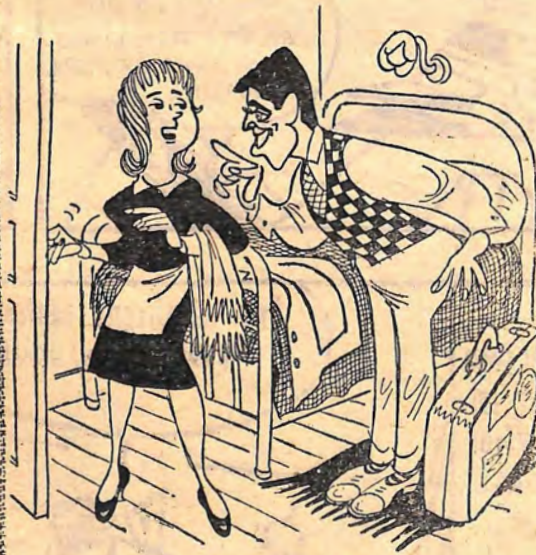
- HERİF SEN DÜN GECE NERDEY-
DİN ?.. GAZETELERDE ADIN YOK !..

YAZISIZ

- KIZIM, KIRK YAŞINDA BİR ERKEK İHTİ-
YAR SAYILMAZ ...
- YİRMİŞER YAŞINDA İKİ TANE OLSA, DAHA
İYİ DEĞİL Mİ ?..

- YARIN SABAH BENİ BİR ÖPÜCÜKLE UYAN-
DIRIRSINIZ ...
- PEKİ, GARSONA TENBİH EDERİM !

Hangi Burçta doğmuş olursanız olunuz
Eğer Ziraat Bankasında tasarruf hesabınız varsa

ŞANS YILDIZINIZ
mutlaka parlak olacaktır

En büyük para ikramiyesi
En fazla şans dalma
Ziraat Bankasıdır.

A. Ayhan.

ZİRAAT BANKASI

AKHAKA

-BAŞKA YOK MU ?..
-DAHA NE OLSUN BAYAN, SIRTIMDAKİNİ BİLE ÇIKARDIM !

-ULAN NE YAPIYORSUN ?
-ELLERİMİ ISITIYORUM
GENERALİM !

-EH, ARTIK BANA MÜSADE...
-NE OLDUN AYOL, TATLI TATLI
KONUŞUYORDUK !

-BİZ MANEVRA YAPARKEN SİZ BURADA...
-MANEVRA YAPIYORDUK KUMANDAN !

-YAAA, İTALYA'DAN GELİYORSUNUZ DEMEK ?..KUZUM,
İTALYA SAHİDEN ÇİZME BİÇİMİ Mİ ?..